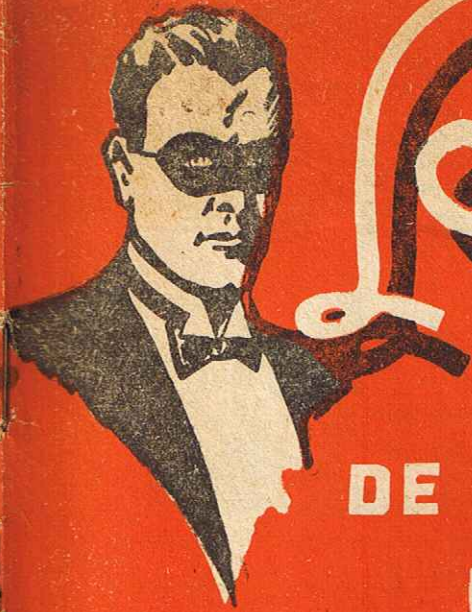

NIEUWE AVONTUREN

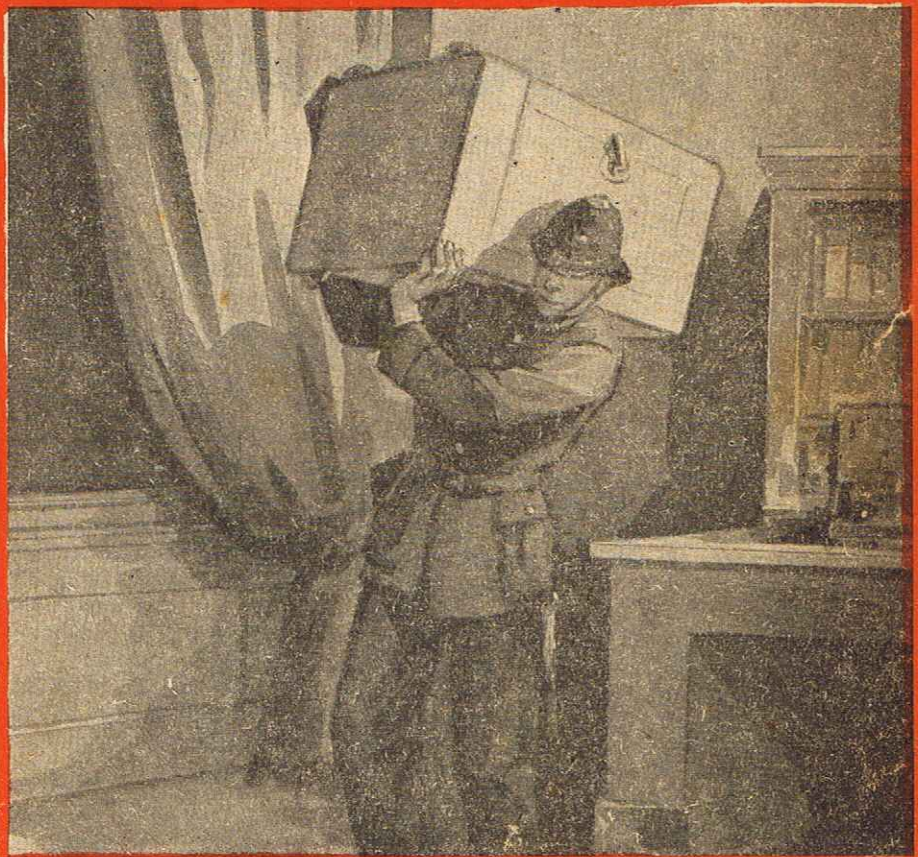
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Russische Kroonjuwelen

Nr 2225

WEKELIJKSE AFLEVERING

NEDERLAND: 40 Cl.
BELGIE: 6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Russische Kroonjuwelen

HOOFDSTUK I.

EEN NACHTELIJKE ERVARING

Het was omstreeks half twee in de nacht, toen twee mannen, vrij eenvoudig gekleed, met de handen diep in de zakken van hun jassen gestoken, want hoewel de zomer reeds in het land was, woei er des nachts vaak nog een onaangename, koude wind, met snelle passen door een van die oude, kronkelende straten liepen, die zich van de Londense City afbuigen naar de Theemskade, in de buurt van de eeuwenoude Tower.

Zij zagen er uit als goed betaalde arbeiders, met hun duffelse jassen, hun dikgezoelde schoenen, en hun deukhoeden. Maar arbeiders waren zij toch niet, althans niet in die zin, die men meestal

aan dat woord hecht. Want de oudste en grootste der beide mannen was John Raffles, de Gentleman-Inbreker, en zijn metgezel was zijn trouwe vriend en helper Charles Brand.

Raffles bevond zich op dat tijdstip eenvoudig op een van die zwerftochten door Londen, zoals hij ze menigmaal, en meestal onverwacht maakte. Vaak nam hij daartoe het besluit pas, nadat hij met Brand uit de Windsor Club was teruggekeerd, tegen twaalf uur in de avond. Soms tijds vermoedden zij zich daarbij, op andere tijden namen zij die moeite niet eens en vertoonden zich zoals zij waren, als twee elegante heren,

de een in de kracht van zijn leven, de ander een jaar of tien jonger, in rok gekleed, met de met zijde gevoerde avondcape om. In het laatste geval echter bepaalden zij zich meestal tot de deftige wijken, want het was nog altijd niet geraden, zich laat in de nacht te wagen in de donkere sloppen en stegen van het East End, waar zij zich onder andere omstandigheden zo menigmaal ophielden.

Een bepaald doel had Raffles met die nachtelijke wandelingen zelden. Het was alsof hij gedreven werd door een drang van buiten, waaraan hij geen weerstand kon bieden, en reeds menigmaal had het toeval hem tijdens die tochten een avontuur doen beleven, even zonderling als gevaarlijk. Hij had 's nachts kennis gemaakt met dronken matrozen van vreemde schepen, die opzettelijk ruzie zochten, hij had gedood in wijken, waar misdaad en ontucht welig tierden, waar de Chinezen hun klandestiene opiumkitten hebben, en waar reeds menigmaal een onvoorzichtige, die er was binnengedrongen, spoorloos was verdwenen.

Ditmaal hadden Raffles en Brand zich vermomd, en vrij vroeg in de avond hadden zij hun huis verlaten, door een goed verborgen uitgang, en hadden zij een aanvang gemaakt met een omzwerfing, die hen tot aan gene zijde van de Theems bracht, tot in het hartje van de arbeidersbuurten, waar men Lord William Aberdeen, onder welke naam John Raffles daar zijn weldaden bracht, letterlijk aanbad, maar welker inwoners voor zover zij nog niet ter ruste waren gegaan, zeker ongelovig het hoofd zouden hebben geschud, als men hun had gezegd, dat die eenvoudig geklede man met zijn sluk, zwart haar, dezelfde was als de met woorden zo spaarzame philanthroop en weldoener, Lord Aberdeen.

Zoals gewoonlijk bij dergelijke gelegenheden, hadden Raffles en Brand op deze wandeling slechts weinig met elkaar gesproken. Een enkele maal waren zij bijna betrokken geworden in een hooglopende twist, vlak voor een matrozenkroeg, maar Raffles was die

avond volstrekt niet vechtlustig gestemd, en een paar snelle stappen hadden de beide mannen buiten het bereik van de scheldende en vechtende zeelieden gebracht. Zij waren nu genaderd tot de hoek van een brede dwarsstraat, en alles was doodstil om hen heen. De Londenaar begeeft zich meestentijds vroeg ter ruste en het nachtelijk rumoer te Londen is in gene dele te vergelijken bij dat van Parijs, althans wat de binnenstad betreft. De wind was gaan luwen en slechts heel in de verte klonken de eentonige schreden van een patrouillerend agentenpaar.

Reeds tien minuten hadden de beide vrienden zwijgend naast elkander gelopen, ieder in zijn eigen gedachten verdiept, toen Raffles stilstond en zo in luisterende houding bleef staan.

Brand keek hem een weinig verbaasd aan en hij wilde juist iets zeggen, toen Raffles hem voorkwam met de vraag:

— Hoe laat is het nu?

— Het loopt naar twee uur. Waarom wil je dat weten?

— Jij schijnt dus niets te horen, dat je mij dat vraagt?

— Wat moet ik dan horen?

— Een eigenaardig gegons, het lijkt iets op het brommen van een snel draaiende stoommachine, of een motor.

— Ik hoor volstrekt niets bijzonders.

— Kom eens hier op mijn plaats staan, wat dichter bij deze muur.

Er verliep enige tijd, gedurende welke Brand met de grootste aandacht toelisterde en toen zei hij eindelijk op zachte toon:

— Als ik mij goed inspan, hoor ik het geluid ook. Het klinkt inderdaad wel iets als een gonzende automobiel-motor. Misschien is het wel een stofzuiger, ofschoon... op dit uur... Maar hoe is dat mogelijk, terwijl ik het zo even in het geheel niet hoorde?

— Ik denk, dat de verklaring heel eenvoudig is. Ik zelf hoor er nu ook niets van. Maar je zult wel hebben opgelet, dat deze hoge, blinde muur een flauwe bocht beschrijft. Welnu, op dit oogenblik sta jij waarschijnlijk in een zogenaamd brandpunt, ook wel knooppunt genaamd, waar je alleen het ge-

heid goed kunt horen. Iets dergelijks komt voor in de Sixtijnse Kapel in Rome en in nog enkele andere gebouwen, o.a. ook in de grote benedenzaal van het Louvre Museum te Parijs en ook op de zogenaamde rohispering gallery in de St. Pauls Cathedraal, hier in Londen waar men elkaar op grote afstand duidelijk kan verstaan, zelfs als men heel zacht fluistert, maar dan ook alleen wanneer men zich van te voren op een bepaald punt heeft opgesteld. Doe je nu een paar passen terzijde, dan hoor je waarschijnlijk niets meer.

— Wat zou het voor een geluid zijn?

— Dan moet ik het opgeven. Zullen wij verder gaan? Het is tamelijk fris.

— Wacht nog een ogenblik. Dat geluid boezemt mij belang in. Je weet wel, Charles, ik heb een zwak, een gebrek als je het zo noemen wilt en dat is mijn overgrote nieuwsgierigheid. Ik houd niet van dingen, waarvan ik de aard, de betekenis, of oorsprong niet kan doorschouwen. Wat betekent dat gedempte gedraai van een motor in het hartje van Londen?

— Kom, kom, wat zou het nu te betekenen hebben? zei Brand lachend. Het zal wel van geen betekenis hoegenaamd blijken te zijn.

— Dat is nog zo zeker niet, hernam Raffles kalm. Het is nog pas weinige jaren geleden, dat wij ook door nachtelijk Londen liepen en onze aandacht gevangen werd door een dergelijk geluid.

— Ik weet 't, ik weet 't, Edward, en dat geluid was de aanvang van een uiterst gevaarlijk avontuur, dat ons bijna het leven heeft gekost.

— Je ziet dus wel, mijn waarde, dat het werkelijk jammer zou zijn, nu door te lopen.

— Als je de zaak van die kant beschouwt, natuurlijk, dan zal ik mij wel schikken, zei Brand zuchtend. Ik voorspel, dat wij hier over een uur nog zullen staan, blauw van de kou, misschien doorweekt van de regen en zonder iets wijzer te zijn geworden.

— Dan zullen wij beginnen met maar niet stil te blijven staan. Maar eerst moeten wij nauwkeurig de plek bepa-

len, waar wij het gonzend gebrom het eerst hebben gehoord. Wacht eens, het is precies onder de grote tak van die oude iep, die aan de andere kant van de muur staat. Het is de enige van die soort, wij kunnen de plek dus onmogelijk vergeten. En ga nu eens mede.

Hij vatte Brand onder de arm, bracht hem een paar meters verder, stond daar weer stil en zei toen glimlachend:

— Luister nu nog eens.

Brand deed het, maar hoe hij zich thans ook inspande, van het gegons en gebrom was volstrekt niets meer te horen.

— Natuurlijk, de geluidsgolven zijn als het ware geconcentreerd in het brandpunt van een holle spiegel, dat wil zeggen van de flauw gebogen muur, waar wij ons zoeven toevallig bevonden, zei Raffles. Wie zich buiten dat brandpunt bevindt, al is het ook maar een paar meters, kan volstrekt niets horen.

Hij voerde Brand wat verder en nam nauwkeurig de omgeving op.

Zoals reeds uit het voorgaande blijkt, had de straat aan de ene kant een zeer oude, vrij hoge tuinmuur, die zich over een lengte van meer dan tachtig meters uitstreckte, terwijl de andere kant gevormd werd door oude, hoge en smalle huizen.

Sommige van die huizen hadden in de benedenverdieping winkels, vrij schamele, kleine zaken, waar groenten en aardappelen, brood, oude kleren, allerlei huisdieren, van vinken tot katten toe en nog andere zaken verkocht werden.

Geen van die huizen was verlicht.

Alles was daar waarschijnlijk reeds in diepe rust.

De huizen hielden een eind verder op en dan volgde weer een muur, ongeveer tien meter lang, in het midden waarvan zich een lage tuindeur bevond, die stevig gesloten bleek te zijn, toen Raffles even voorzichtig aan de knop draaide.

Dan begonnen de huizen opnieuw, er kwamen er nog ongeveer tien of twaalf en dan liep de straat uit op een brede verkeersweg, met prachtige winkels, grote kantoorgebouwen, restaurants en bioscopen, waar des daags een druk ver-

keer was, maar waar het nu zo goed als volkomen stil kon worden genoemd.

Raffles keerde weer op zijn schreden terug, zodra deze brede straat was bereikt, bekeek opnieuw aandachtig de huizen, maar toen hij geruime tijd later weer op dezelfde plek stond, onder de zware, over de muur reikende tak van de oude iep, haalde hij mistroostig de schoulers op en zei:

— Ons onderzoek heeft al bitter weinig resultaat. In de huizen is alles in rust, zo op het oog, en toch vermoed ik, dat juist in een van deze tien of twaalf huizen de oorsprong moet worden gezocht van dat zoemende geluid.

— Maar we zijn er vlak langs gelopen; hoe komt het, dat wij dan niets gehoord hebben?

— Daar kan maar één reden voor zijn. Het is zeer zwak en het is zo zwak, omdat het naar alle schijn onder de grond te weeg wordt gebracht.

— Onder de grond? Je drijft zeker de spot met me? Wat zou er in 's hemelsnaam op dit ogenblik en in deze buurt onder de grond wel voor werk kunnen worden verricht?

— Graafwerk, bijvoorbeeld, antwoordde Raffles laconiek.

— Graafwerk? Met welk doel dan?

— Daarop is niet zo gemakkelijk te antwoorden, amice. Maar in ieder geval, als men onder de grond graaft, dan heeft dat een bepaald doel en een gewichtig doel ook. Aan een fabriek of een werkplaats moeten wij liever maar niet denken, want ik kan mij geen enkele aanleiding voorstellen, om in het holste van de nacht en niet liever overdag te arbeiden, tenzij het doel verborgen moet blijven.

— Maar dat doel zou ook verborgen blijven, Edward, als er overdag onder de grond gewerkt werd. Want dan zou men eerst recht niets van het snorren van een machine horen, zelfs niet in

het brandpunt, dicht bij de gebogen muur, waar wij nu staan.

— Die opmerking is juist, Charles en brengt mij nog tot een andere conclusie; als die mensen, die daar zo geheimzinnig aan de gang zijn, desondanks ook des nachts werken, dan is dat een bewijs, dat zij om de een of andere reden haast hebben. Waarom? Dat weet ik niet en ik zou het toch zeer gaarne weten.

— Ik ben benieuwd hoe je dat wilt aanleggen.

— Misschien komt het toeval ons wel te hulp.

En reeds de volgende seconden zouden Raffles althans in dat opzicht in het gelijk stellen.

Want in de nachtelijke stilte liet zich nu een zacht krassend geluid horen, en juist toen Raffles, wiens uitstekend gehoor hem dadelijk gewaarschuwd had, Brand snel achteruit trok, tot achter een der zware steunberen, die de muur schoorden, ging aan de overzijde de kleine deur open in het midden van de muur, waarlangs de beide mannen zo-even gelopen hadden.

De twee vrienden hadden de brede kragen van hun jassen dadelijk opgezet en trokken hun hoeden zover mogelijk omlaag, teneinde van hun gezicht zo weinig mogelijk te laten zien. Voor het overige stonden zij in de schaduw en waren voor een groot gedeelte verborgen door de steunbeer van de muur. Zij konden duidelijk zien hoe de deur heel voorzichtig geopend werd, naar de binnenzijde van de muur toe en hoe er achtereenvolgens een man, daarna een vrouw en toen opnieuw een man verschenen.

Juist toen dit drietal de straat betrad en het deurtje achter zich sloot, klonken van de naburige torenklok drie slagen.

HOOFDSTUK II.

NADER ONDERZOEK

Een ogenblik dacht Raffles er over het drietal te volgen, om te zien waar zij heen gingen, maar dadelijk bedacht hij zich weer.

Het was meer dan waarschijnlijk, dat de mannen en die vrouw terug zouden komen, mogelijk reeds de volgende dag. Zij waren nu zeker vermoeid en gingen rust nemen.

Raffles begreep alleen maar niet, waarom zij dat niet konden doen in hetzelfde huis, waar zij zoeven hun geheimzinnige arbeid verricht hadden. Voor hij trouwens een besluit had kunnen nemen, was het drietal reeds in de richting van de brede winkelstraat verdwenen.

De mannen schenen goed gekleed te zijn, zij droegen keurige, zwart vilten hoeden, de vrouw had een lange avondmantel aan en het maakte de indruk, alsof zij gearmd met de beide mannen liep, een weinig voorovergebogen, alsof zij zo vermoeid was, dat zij haar moesten ondersteunen.

Nog, terwijl Raffles en Brand daar stonden toe te zien, klonk het geluid van een aanrijdende taxi, die voor het trottoir stilstond, welk geluid bijna aanstonds gevolgd werd door dat van een dichtklappend portier, het aanzetten van de motor en het bijna geruisloze wegglijden van de auto.

Raffles wierp Brand een veelzeggende blik toe, nadat hij de kraag van zijn jas weer had neergeslagen en zei toen fluisterend:

— Je zult nu wel willen toegeven, dat het toch meer om het lijf heeft dan je oorspronkelijk verwachtte?

— Het is tenminste vrij zonderling, althans wanneer die drie lieden in verband staan met het vreemde geluid, dat wij zoeven gehoord hebben.

— Juist omdat wij het gehoord hebben en het nu niet meer horen, staat dat drietal er heel stellig mee in verband, Charles, antwoordde Raffles op

besliste toon. Wij zullen het aanstonds zelve wel eens zien.

— Zelf zien. Hoezo?

— Wel, omdat wij het zullen onderzoeken.

De beide mannen staken vlug de straat over en stonden een ogenblik later voor het kleine tuindeurtje.

Nu was het een vaste gewoonte van Raffles, dat hij op alle gebeurlijkheden voorbereid was en des nachts maar zelden uitging, zonder te zijn voorzien van de werktuigen, welke bij zijn eigenaardig beroep behoorden.

Die waren dan verenigd in een klein, sierlijk étui, niet veel groter dan een sigarenkoker en Raffles vergat maar zelden, dit voorwerp bij zich te steken.

Hij haalde het te voorschijn, opende het en nam er een paar fijn bewerkte lopers uit, die binnen enkele ogenblikken hun werk hadden verricht.

Het stevige, maar eenvoudige slot, waarvan de samenstelling Raffles slechts een glimlach kon ontlokken, sprong open en Raffles kon de deur terugduwen.

Dadelijk ving zijn scherp gehoor in de verte het geluid op van een elektrische schel.

— Een alarmsignaal, fluisterde hij.

Tegelijkertijd deed hij snel de deur dicht, waarop het schellen ophield.

Hij keek naar boven en vervolgde:

— Kijk maar, daar loopt de draad en daarginds is het koperen contact. Wat bewijst dit?

— Ik zou zeggen, dat het bewijst, dat zij liever niet gestoord willen worden.

— Precies. En dat zij zich weten te verdedigen, als men het toch mocht doen, vulde Raffles de opmerking aan.

Hij had de deur gesloten en keek eens om zich heen. De plek waar zij zich bevonden was een verwaarloosde tuin, slecht onderhouden, met platgetrapt gras, ingelopen grint, verward struikgewas, vol onkruid, dat tot in de

paden groeide en hier en daar hopen afval, bananenschillen, lege groenteblikjes en andere rommel. Dat alles was te zien bij het schemerachtige licht van de straatlantaarn, die vlak bij stond en haar stralen over de lage tuinmuur heen zond. De achterzijde van het huis was in volkomen duisternis gedompeld.

Toch waren de bovenste verdiepingen ongetwijfeld bewoond, want hier en daar konden de beide mannen de dichtgeschoven gordijnen door hun lichte kleur onderscheiden.

Een soort streepje leidde van de tuin naar een smalle deur, die eveneens op slot bleek te zijn, maar die al evenmin langer dan een enkele minuut weerstand kon bieden aan de pogingen van Raffles om haar te openen.

De deur kierde open en behoedzaam traden zij binnen.

Niet zodra waren zij binnen en hadden zij de deur achter zich gesloten, of de eerste lichamelijke gewaarwording, die zij opdeden was er ene, die de reukzenuwen prikkelde.

In het huis hing een sterke aardlucht, zoals men die wel ruikt bij het delven van diepe bouwputten.

Raffles had zijn zaklantaarn ontstoken, na zich te hebben overtuigd, dat er boven de achterdeur geen venstertje was en hij keek Brand glimlachend aan, toen hij fluisterde:

— Twijfel je er nu nog langer aan, dat ik gelijk had, toen ik beweerde, dat er hier onder de grond gewerkt wordt?

— Ik begin het nu ook te geloven, antwoordde Brand op dezelfde toon. Maar waartoe? Waarvoor die clandestiene arbeid?

— Wij zullen wel zien.

Raffles belichtte met zijn zaklantaarn even de wanden van de smalle gang, die vrij lang bleek te zijn en aan het andere einde recht op de voordeur aansloep, waar zij zich verbreedde tot een ouderwetse vestibule met marmeren vloertegels en houten lambriseringen en richtte toen dadelijk zijn blikken op een deur, die gesloten was door middel van een sterk hangslot, hetwelk door twee stevige schroefogen was gestoken,

een in de deurpost, de ander in de deur zelf.

Het was een gewone kelderdeur, met een houten kruk, die op een andere wijze niet kon worden afgesloten.

Raffles had, zonder zich een ogenblik te bedenken, het hangslot geopend met dezelfde vlugheid als iemand anders zou nodig hebben gehad, wie men de sleutel ter beschikking had gesteld, en dat met een voorwerp, dat er uitzag als een krom gebogen spijker en niet anders.

Bij het openen van de deur werd de bedompte grondlucht dadelijk sterker.

Raffles bleef een ogenblik luisterend staan, thans met zijn revolver in de rechter-, zijn lamp in de linkerhand.

Toen begon hij langzaam de trap af te dalen, die bijna onmiddellijk bij de drempel van de kelderdeur een aanvang nam.

Het was een betonnen trap en duidelijk waren op de treden de verse sporen te zien van die kleiachtige grond, waaruit daar ter plaatse de bodem van Londen bestond.

Ongeveer halverwege de trap bleef Raffles een ogenblik stilstaan om opnieuw te luisteren. Maar toen hij niets hoorde, toen daar beneden en ook boven in het huis alles stil bleef, ging hij verder, na Brand te hebben gewenkt, voorlopig te blijven, waar hij was en bij de deur de wacht te houden. Raffles begon nu zelf in te zien, dat hij zich op gevaarlijk gebied had begeven en een voorgevoel zei hem, dat de lieden, die hier in het geheim aan het werk waren geweest, hem als hun bitterste vijand zouden beschouwen, wanneer zij bemerkten, dat hij hun geheim ontdekt had. Niettemin zette hij stoutmoedig de tocht voort en daalde de zeven treden af, die hem nog van de bodem van de kelder scheidden. Het was een tamelijk ruime kelder, met slechts een klein venster. En ook van dat kleine venster was niets te zien, want er waren een paar kleine, dikke stukken hout voorgespijkerd. Maar aan de zoldering hingen een paar elektrische lampen en na enig zoeken vond Raffles de schakelaar. Toen hij die omdraaide,

straalde de kelder plotseling in helder licht. De vier lampen waren ieder op zijn minst 500 kaarsen sterk. Zij hadden alle reflectors en de lichtbundels waren gericht op een wijd gat in de muur, omstreeks tachtig centimeters in het vierkant en dat met planken en balken geschoord was, waarvan een groot aantal in een hoek van de ruime kelder was opgestapeld. De steunen waren vervaardigd uit dennebomen, die misschien wel in de tuin hadden gestaan, want een paar zagen lagen er bij op de vloer.

Maar met het oog van de deskundige had Raffles dadelijk gezien, dat men het voorradige hout slechts een tunnel van ten hoogste twintig meter lengte behoorlijk en zonder gevaar voor instorting zou kunnen schoren. Want dat het hier inderdaad een tunnel betrof, daaraan behoefde hij niet meer te twifelen. Daarop wees niet alleen de ingang met de sterke houten palen en de planken op bodem en zoldering, maar ook de boormachine, die nog in het gat stond en flauwtjes zichtbaar was. Zij was met een koppeling verbonden aan de motor en daarvan hadden de beide vrienden natuurlijk het gesnor daarbuiten gehoord. Er waren zware doeken overheen gegooid en de motor stond op een dikke lap vilt, waarschijnlijk om het snorren nog meer te dempen. Raffles begreep eerst niet, waartoe een boormachine in deze slappe ondergrond nodig was, maar toen hij het gruis bekeek, dat naast het gat lag op een grote hoop, bemerkte hij er zware stenen en vermalen puin bij, die het duidelijk maakten, waarom de geheimzinnige tunnelgravers aan de machine de voorkeur hadden gegeven boven de handschop.

Het zou echter ook daarmede wel gedaan zijn, maar het zou veel langer hebben geduurd en uit alles bleek, dat de lieden, die hier aan het werk waren, om de een of andere reden haast hebben. De kelder was voor het overige bijna geheel kaal, maar Raffles vond toch aan een der muren een schakelbord, verder de alarmschel, een ruwe tafel, waarop een paar tinnen borden en kommen stonden, blijkbaar inderhaast schoonge-

maakt en tenslotte stoelen met matten zittingen.

Raffles trachtte de richting van de tunnel, die nog pas een meter of vijf diep was, zo goed mogelijk te bepalen, en hij meende, dat zij niet anders kon gaan dan in de richting van de grote, deftige winkelstraat, waarbij dit huis gelegen was.

Toen hij dit had vastgesteld, en na nog eens een blik om zich heen te hebben geworpen, zonder dat hij iets had aangeraakt, beklom hij de trap weer, en bracht op fluisterende toon in enkele woorden Brand verslag uit van hetgeen hij beneden gezien had.

Toen hij geëindigd had, fluisterde Brand op levendige toon:

— Maar dat lijkt een beetje op de zaak van de Engelse Bank, waarover je zoeven nog sprak.

— Het lijkt er op, wat de ontdekking van de tunnel betreft, maar voor het overige is het verschil nog al groot; de Engelse Bank bevindt zich wel op vijf mijlen hier vandaan in rechte lijn, en geen met rede begaafd wezen zal in zijn hoofd krijgen over zulk een afstand een tunnel dwars door de veraderlijke, Londense bodem te graven.

— Wat ben je eigenlijk van plan?

— Wat ik van plan ben? Afwachten en toezien. Dat drietal komt natuurlijk terug en morgen zullen wij eens zien waar zij blijven.

Raffles sloot met de grootste zorgvuldigheid het hangslot van de kelderdeur weer, en nadat zij hun lantaarns gedooft hadden, openden de twee mannen de achterdeur, staken de haveloze tuin dwars over en stonden een ogenblik daarna weer op straat.

Een ogenblik bleven zij luisterend stilstaan, maar toen zij geen ander gerucht hoorden dan in de verwijderde verte het voorbij snorren van een auto en de afgemeten voetstappen van een agent, deden zij de deur zacht achter hen dicht, en begaven zich, zonder zich in het minst te overhaasten, naar de brede winkelstraat, waar het thans stiller dan ooit was.

Toch begon het reeds te dagen, en over een uur zouden zich waarschijnlijk

reeds de eerste arbeiders vertonen, die naar hun werk gingen.

De wind was een weinig omgelopen, het wolkendek scheurde, en wanneer niet alle voortekenen bedrogen, dan zou een schone dag volgen op een reeks troosteloze, sombere, natte weken.

De omtrekken van de huizen tekenen zich schemerachtig af, en heel in de verte zag men hoe de lantaarns automatisch werden gedoofd.

Raffles was de hoek omgeslagen, en liep langzaam, als in gedachten verzonken, voort.

Juist reed er een lege taxi voorbij.

Brand stond op het punt, de chauffeur te wenken, toen Raffles hem de hand op de arm legde, en zacht zei:

— Nog een ogenblik. Er rijden hier gelukkig genoeg wagens... en ik wilde nog eerst wel eens zien...

— Wat dan wel?

— Misschien is het mogelijk na te gaan, waarheen die geheimzinnige tunnel leidt. Het huis ligt in rechte lijn omstreeks vijftien meters van deze kant van de hoofdstraat. Maar als ik het goed gezien heb, stond de as van de tunnel een weinig schuin ten opzichte van de kelder. Waaruit volgt, dat de afstand allicht enige meters meer zal bedragen. Dat de onderaardse gang ten doel heeft een tussenliggend huis te bereiken, zullen wij voorlopig maar niet aannemen.

— Waarom niet?

— Omdat die allen toebehoren aan eenvoudige lieden, met kleine winkelbedrijven. Het is niet aan te nemen, tenzij ik in deze hoofdstraat iets vind hetgeen de moeite waard is, dat de tunnelgravers het voorzien zouden hebben op een van die eenvoudige lieden. Maar wacht eens, wat hebben wij hier?

Raffles was stil blijven staan, juist ter hoogte van een blijkbaar splinternieuw winkelgebouw, niet zeer groot, maar schijnbaar naar de laatste eisen van een verwend publiek ingericht en met twee brede, thans nog door een roluk van staal gesloten étalagevensters.

De zware winkeldeur was van bruin, dof eikenhout, met koper beslagen en beschermd door een sterk hek van staal met twee sloten.

Boven de pui stond met grote, vergulde letters:

« Joseph Drummond, juwelier. »

Raffles wendde glimlachend zijn ge-
laat naar Brand en zei toen:

— En wat denk je er van?

— Wel, het is in ieder geval heel toevallig, dat...

— Komaan, beste Charles, laten wij nu aan het toeval maar geen grotere invloed toeschrijven dan het reeds heeft, dat is werkelijk meer dan voldoende. volgens mij kan er niet meer aan getwijfeld worden, of de heren tunnelgravers en hun fraai geklede dame hebben het voorzien op de zaak van Joseph Drummond.

— Is dat dan de moeite waard?

— Lees je dan geen koeranten? Charles, het spijt me, maar ik moet protesteren. Je had als mijn medewerker moeten weten, dat er zich op dit ogenblik bij Drummond een grote collectie juwelen bevindt, afkomstig van de voormalige Russische Kroonsieraden, die daar zelfs tentoongesteld zijn geweest, zorgvuldig bewaakt door niet minder dan drie rechercheurs.

— Natuurlijk wist ik dat ook wel; het wilde mij op het ogenblik niet te binnen vallen. Het late uur, de slaap...

— Ik neem het je niet kwalijk, amice, viel Raffles hem lachend in de rede. Misschien wist ik het nog zo goed, omdat ik toevallig grote aandacht heb gewijd aan die prachtige collectie stenen. Er zijn diademen en oorhangers bij van wonderlijke schoonheid en welke, in roebels berekend, een som vertegenwoordigen met een 15-tal nullen er in. En ik behoef er volstrekt geen geheim van te maken, dat die fraaie verzameling aanstonds mijn begeerte heeft opgewekt.

— Je spreekt toch zeker niet in ernst? riep Brand verschrikt uit.

— Waarom zou ik niet?

— Zoeven heb je zelf gezegd, dat die juwelen door drie rechercheurs werden bewaakt, overdag nog wel.

— Juist, maar des nachts niet. Dan liggen zij in de safe, in het souterrain.

— Maar die kelder is juist onaantastbaar, hernam Brand. Ik heb er beschrij-

vingen van gelezen in de « Daily Mail ». De muren van gewapend beton zijn bijna een meter dik. De stalen deuren zijn bijna niet te openen.

— Iedere deur kan geopend worden, viel Raffles hem bedaard in de rede.

— Maar men komt er niet binnen. Onmogelijk.

— Men kan overal binnen komen. Getuige de tunnel, welke wij zoeven ontdekt hebben. Welke dwaas zou daaraan beginnen, als hij niet de stellige overtuiging had, er in te zullen slagen, aan de andere kant alle hinderpalen te kunnen overwinnen? Wat heeft de graver van die tunnel met een deur te maken? Hij graaft er immers eenvoudig onderdoor. Wat raken hem betonnen muren? Hij stoort er zich niet aan, maar als een mol ondergraaft hij de fundamente. Van buiten af, van onderen op dringt hij in de safe binnen. Je kent mij: ik ben niet ijdel en zelfzuchtig, ik erken, dat het goed bedacht is.

— Maar die mensen zullen te laat

zijn. Binnen vijf dagen gaan de juwelen buitenslands.

— Dat weet ik. Daarom werken zij ook dag en nacht, of althans een groot gedeelte van de nacht, want zij moeten toch ook rusten. Vijf dagen is nog juist genoeg, om het doel te bereiken; drie voor het afmaken van de tunnel, twee voor het doorboren van de bodem onder de safe.

— Maar hoe hebben zij de juiste richting tot op een centimeter kunnen bepalen?

— Dat is mij ook niet direct duidelijk, zei Raffles peinzend. Alleen een volleerd ingenieur kan de richting van een tunnel tot op millimeters nauwkeurig bepalen en dan nog alleen maar met behulp van zeer zuiver metende instrumenten. De tunnel moet niet alleen in de rechte richting gaan en juist op het doel af, zij moet ook nauwkeurig zoveel zakken, dat zij aan het andere einde uitkomt, midden onder de safe.

HOOFDSTUK III.

IN TRANCE

De volgende ochtend vermomden de beide vrienden zich opnieuw en thans verschaften zij zich een uiterlijk, dat een langer verblijf op dezelfde plaats mogelijk maakte, zonder aanstonds argwaan te wekken. Zij trokken de oudste kleren aan, die zij konden vinden, maakten hun gezichten groezelig, en een pruik van sluijk haar, voor Raffles grijs, voor Brand donkerbruin, in gezelschap van een warrig puntbaardje, deden hen juist gelijken op hetgeen zij dachten voor te stellen, twee handelaars in voden en oude kleren. Zij huurden ergens een handkar, kochten op een markt wat afval en trokken welgemoed naar de straat, waar zij diezelfde nacht zulk een eigenaardige ontdekking hadden gedaan na vlug de deftige winkelstraat te zijn overgestoken, vluchtend voor het oog van een strenge bobby. Langzaam gingen zij de straat door, telkens bellend,

lang stilstaande, lovend en biedend en met opzet vrij hoge prijzen gevend, ten-einde aldus in de gelegenheid te zijn, hun verblijf te rekken. Hun kar raakte vol flessen, oud roest, beenderen, vellen van katten en konijnen, hun reukorganen werden onaangenaam geprikkeld, maar het deurtje in de tuinmuur ging maar niet open.

Het werd tijd voor de lunch en de beide vrienden zetten zich naast elkaar op de stoep van een pakhuis, haalden ieder een in krantenpapier gewikkeld pakje te voorschijn en begonnen hun boterhammen van hard, grijs brood te nuttigen, met evenveel smaak en overtuiging als zij in de beroemde eetzaal van het Hotel Cécil, zwezerik met champignons, of iets anders smakelijk zouden hebben verorberd.

— Zij komen misschien overdag in

het geheel niet, zei Brand op zachte toon.

— Of zij waren er al, toen wij kwamen.

— Dat is immers na te gaan.

— Hoe dan wel?

— Door te luisteren. Op dezelfde plek waar wij gisteren dat gezoem hoorden.

Raffles zweeg een ogenblik en vervolgde toen na een grote hap uit zijn boterham te hebben genomen:

— Ik ben bijna overtuigd, dat zij reeds binnen zijn. Het is al één uur. Als zij niet de gehele dag en een groot gedeelte van de nacht werken, dan komen zij nooit op tijd gereed. Men maakt maar niet met zijn beiden, zelfs met behulp van een graafmachine, in een handomdraaien een tunnel van ruim 15 meter lengte.

— Met zijn drieën, Edward?

— Denk je dan, dat die vrouw meewerkt? Dat lijkt me al heel onwaarschijnlijk. Er is trouwens geen ruimte voor. Eén man bedient de boormachine, de tweede blijft buiten en schept de uitgegraven aarde weg.

— En de vrouw?

— Ja, dat weet ik niet. Misschien moet zij wel dienen als schildwacht.

— Wat is eigenlijk het doel van deze spionage? Wat kun je er mee winnen? Wat heeft het voor nut, dat wij de rest van de dag in onze badkuipen moeten doorbrengen?

— Je vragen komen mij nogal naief voor, Charles. Wat dacht je, dat ik deze lieden kalm hun gang zou laten gaan, zonder ter elfder ure een voorname rol te spelen? Kom, kom, ik had die juwelen al zo half en half als de mijne beschouwd en ik vind het zeer ontactvol, dat die vreemde mensen mij in de wielen rijden.

— Dat hoop ik, zei Raffles droogjes.

En met deze woorden stond hij op en strompelde de straat uit.

Brand, die hem nakeek, bewonderde voor de zoveelste maal het onvergelykelijk toneelspelerstalent van deze man, dat zeker wel nimmer geevenaard zou worden en dat hem in staat stelde, zo bedrieglijk de allures en de gewoonten van alle mogelijke maatschappelijke

standen aan te nemen, van de geestelijke tot de tramconducteur, van de arrogante garde-luitenant tot de nederige kellner, dat niemand het bedrog kon ontdekken.

Daar liep inderdaad een voddenkoopman, en niemand anders.

Raffles leek wel een halve voet te zijn gekrompen, hij liep met een scheve rug, hij trok een weinig met een voet en hij keek nog telkens schuins omhoog naar de rames der huizen, als om naar klanten te zoeken.

Hij bleef ongeveer tien minuten weg, keerde toen met dezelfde slenterende gang weer terug en zei tot Brand:

— Ze liggen er nog. En goed bewaakt. Achter het stevig traliwerk, dat voor dat doel speciaal aan de binnenzijde van de grote spiegelruit is aangebracht. Twee politiebeambten in burger er naast een er achter. En wees er maar zeker van, dat die heren iets anders in hun zakken hebben dan pijpen.

— Zijn die kostbaarheden werkelijk zoveel waard?

— Alles bijeen zeker 75.000 pond en dat schat ik nog laag.

— Lieve hemel! riep Brand, bijna verschrikt. Dat is een enorm kapitaal. Geen wonder, dat men daarvoor zoveel gevaren wil trotseren. Wat gaan we nu doen?

— De kar wegbrengen, de inhoud ca-deau doen, of ergens neersmijten, naar huis gaan, een bad nemen, daarna wellicht nog een en vannacht hier weer op dezelfde plek terugkomen.

— Mooi, met welk doel?

— Zij moeten vroeg of laat toch het huis verlaten en dan gaan wij hen na. Henderson, mijn brave chauffeur, moet voor de oude huurauto zorgen en die hier dicht in de buurt in een der zijstraten parkeren. Want ik denk, dat zij wel weer van een auto zullen gebruik maken.

— Waarvoor acht je die achtervolging nodig?

— O, de burgerlijke beleefdheid eist althans, dat ik weet wie het zijn, die ik denk te bestelen, antwoordde Raffles bedaard. Gelegenheidsdieven zijn het waarschijnlijk niet; daarop wijzen ten-

minste alle bijkomstige omstandigheden, de voorbereiding, de machines, de wijze van verdediging en nog meer. Het zou mij niet verwonderen, als het leden blijken te zijn van de een of andere misdadigersbende, die ditmaal voor eigen rekening werken. Misschien komen wij er dan ook wel achter, welke eigenaardige rol, die chic geklede vrouw vervult.

En daarmee werd de terugtocht aangevaard. Een deel van de namiddag brachten Raffles en Brand in de conversatiezaal van de Windsor Club door, waarvan Raffles onder een andere naam, die van Lord William Aberdeen, vice-president was.

Zij speelden er een paar partijen biljart, zij keken er even de tijdschriften door, zij babbelden traag wat met een paar van de weinig aanwezige leden over de politiek en over de aanstaande Derby, en ten slotte dineerden zij in de fraai ingerichte eetzaal van de club, waar zij zich tegoed deden aan de gerechten, toebereid door een van de beste Franse koks, welke er maar voor geld te krijgen waren en die een mirfistersalaris verdienden.

Niemand zou, hen ziende, ook maar een onderdeel van een seconde de onmogelijke gedachte hebben gekoesterd, dat die twee elegant geklede heren van de wereld zich op dat ogenblik vrijwillig gestort hadden in een avontuur, dat allerlei gevaren in zijn schoot kon bergen.

Een deel van de avond brachten zij door in een theater, maar tegen tien uur maakten zij toebereidselen voor hun tocht.

Zij verkleedden zich weer zorgvuldig en staken ditmaal een grijze lap bij zich, bestemd om voor het gelaat te hangen en er aldus de lichte kleur van te verbergen, die hun aanwezigheid in het donker ontijdig zou kunnen verraden.

Verder hadden zij zich voorzien van al het nodige, met het oog op het gevaar, waarin zij zich gingen blootstellen.

Want lieden, die zich gedwarsboomd zien in zulk een grootse opzet als de

tunneldelvers, zouden zeker niet met zich laten spelen.

Het was reeds bij twaalven, toen zij in de auto stapten, welke naar het uiterlijk veel op een taxi geleek, maar afkomstig was uit de garage van Raffles en bestemd, hen snel te vervoeren, zonder opzien te baren, want het oude voertuig verborg onder haar haveloos uiterlijk een zeer sterke motor en was in prima staat.

Zij stapten dicht bij de dwarsstraat uit en Henderson, de reusachtige chauffeur van de Gentleman-Inbreker, kreeg zijn instructies.

Hij vatte post aan het begin van een tweede dwarsstraat en Raffles wist, dat hij daar thans zou wachten tot de jongste dag, als het nodig was.

Het was nu weer stil, zo mogelijk nog stiller dan de nacht te voren, want er was nu zelfs geen aasje wind.

Zij richtten dadelijk hun schreden naar de flauw gebogen muur en zochten daar de oude iep op.

Nauwelijks stonden zij daar een seconde, of het gedempte geluid van het motorgebrom drong tot hen door. Zwak weliswaar, maar toch duidelijk verneembaar.

Toen zij zo enige minuten gestaan hadden, zei Raffles op fluisterende toon:

— Ik zou er graag eens bij willen zijn.

— Om 's hemels wil, waarbij?

— Natuurlijk bij dat graven in de grond.

— Ben je gek geworden, Edward? Deze tak is sterk genoeg om je te houden, we hebben touw bij ons, steek je hoofd in de strop en maak er dan maar dadelijk een einde aan.

— Je spot is onverdiend, amice. Ik loop volstrekt geen gevaar, als ik een beetje voorzichtig ben.

— En het alarmsein?

— Dat wordt door de deur in beweging gebracht.

— Ja, en?

— Ik zal die deur niet openen.

— Hoe wil je dan binnen komen?

— Over de muur klimmen. Heb je nog iets anders aan te merken?

— In gene dele. Ik wens je genoeg met het prettige uitstapje en het is mij althans een geruststelling, dat je reeds vroeger maatregelen hebt genomen ten aanzien van je weinige familieleden.

— Je praat onzin, Charles. Sinds wanneer verraad ik mijn aanwezigheid ten ontijde? Het is waar, de buitendeur kan van binnen gependeld zijn, maar ik heb gisteren 'n raampje aan weerszijden er van gezien.

— Dat zullen zij morgen geopend vinden en zullen argwaan krijgen.

— Zij zullen het niet geopend vinden, want ik zal het weer sluiten. Wat de kelderdeur betreft, die kunnen zij onmogelijk dicht hebben gedaan, want het hangslot is er van buiten op gevestigd. Kijk, ik trek mijn gummi overschoenen aan en ik zet het de knapste luisteraar om mij te horen, tenminste, als ik geen domheden bega. Bega ik ze wel eens, Charles?

— Ik moet bekennen...

— Dan geen woord meer, als ik je verzoeken mag. Geef mij het stalen laddertje eens.

Brand haalde van onder zijn mantel een voorwerp te voorschijn, dat er uitzag als een stalen camerastatief, wanneer het geheel is ingeschoven.

Met een enkele, korte beweging scheen hij het in tweeën te splitsen en die delen werden verenigd door een zestal sporten.

Hij hield nu een stevig, stalen laddertje in de hand, dat niet langer was dan anderhalve meter, maar dat was ruimschoots voldoende, om met behulp daarvan over de muur te klimmen.

In een ommezien was Raffles boven op de muur, na zijn jas in de handen van Brand te hebben achtergelaten, die het kledingstuk achter de steunbeer liet vallen, waar het goed verborgen was, en vervolgens trok hij het stalen laddertje aan een dun koord naar zich toe, om op dezelfde wijze aan de andere zijde van de muur te kunnen afdalen.

Van dat afdalen hoorde Brand totaal niets, al spande hij zijn gehoor ook nog zo in.

Zodra Raffles vaste grond onder zich voelde, sloop hij snel naar de achterzijde van het huis.

Zoals hij wel vreesde, was de deur gesloten. Maar het raam daarnaast kon niet lang tegenstand bieden aan zijn pogingen om het te openen. Hij kroop geruisloos naar binnen en stond nu in een uiterst eenvoudig gemeubelde kamer, met kale wanden, een paar stoelen en een wrakke tafel. Een paar stappen brachten hem naar de gangdeur. Deze was geopend en een seconde later stond hij alweer in dezelfde gang, die hij gisteren reeds gezien had. In de gang zelf brandde geen licht, maar toch kon Raffles er vrij goed zien, want door de openstaande kelderdeur drong een sterk schijnsel naar buiten, die daar beneden aan de zoldering waren opgehangen. De deur stond zover open, dat Raffles haar niet eens naar zich toe behoefde te trekken. Maar thans was grote voorzichtigheid geboden. Hij wist volstrekt niet, wat daar beneden geschiedde en hij moest er dus op rekenen, dat men zijn benen zou kunnen zien en de voeten, die naar beneden kwamen, zonder dat hij daar zelf vermoeden van had.

Hij begon dus met zich languit op de grond uit te strekken en voorzichtig het hoofd naar beneden te buigen. Hij kon echter op die manier niets zien in dat deel van de kelder, hetwelk zijn blik omvatte en hij kon er dus zeker van zijn, dat de geheimzinnige tunnelgravers op dit ogenblik allen in of nabij de onderaardse gang vertoefden. Het gebrom van de electromotor klonk niet sterker dan het gonzen van een splinternieuwe uitmuntend gesmeerde naaimachine en men kon er wel op rekenen, dat het elders in het huis onmogelijk kon worden gehoord door bewoners, die in een vaste slaap verzonken waren. Hij waagde het er op, weer overeind te komen en in gehurkte houding de trap voorzichtig af te dalen, waarbij zijn hoofd niet veel hoger was dan zijn voeten. Hij had zijn revolver ter hand genomen, vast besloten om er gebruik van te maken, wanneer men hem te na mocht komen. En toen hij ongeveer hal-

verwege de trap was en een klein stukje van de ingang van de tunnel kon zien, hoorde hij plotseling, tot zijn grote verbazing, een tamelijk luide vrouwenstem, die op eentonige wijze sprak. En wat zij zei, klonk hem zeer vreemd in de oren:

— Een weinig meer rechts, niet te veel, neen, dat is te veel, zo is het goed, nu omlaag, méér nog, laat het zo blijven.

— Wat zegt die dame voor een eigenaardig lesje op? vroeg Raffles zichzelf af. Is zij dan de ingenieur? Dat getuigt van een verbazende intelligentie.

Hij kwam voorzichtig nog een enkele trede naar beneden en plotseling keek hij recht in het gelaat van een mooie, nog jonge vrouw, die juist tegenover hem stond, midden in de kelder.

Met een met moeite teruggedhouden kreet richtte Raffles zijn revolver op haar, want het was duidelijk, dat zij hem moest hebben gezien.

Haar ogen waren juist op de zijne gericht, dat was onmiskenbaar. Maar tot zijn grote verbazing verroerde zij zich zelfs niet en scheen in het geheel geen aandacht aan hem te wijden. Toch stond hij zo in het licht, dat zij blind moest zijn, als zij hem niet zag. En blind kon die vrouw onmogelijk zijn, want haar ogen hadden weliswaar een eigenaardi-

ge uitdrukking, maar het was duidelijk, dat zij konden zien, en goed ook.

— Dat is merkwaardig, fluisterde Raffles verrast voor zich heen. Waarom blijft die vrouw daar zo stokstijf staan?

Op hetzelfde ogenblik liet de stem van de vrouw zich opnieuw horen, klaarblijkelijk om een paar aanwijzingen te geven aan de twee mannen, die in de tunnel aan het werk waren.

— Dat is sterk, mompelde Raffles. Zij beveelt, hoe zij moeten graven, en zij kijkt er niet eens naar, of zij het wel goed doen.

Hij liet nu zijn revolver zakken en keek de vrouw scherp in het gelaat.

Het was een bleek, strak gezicht, met geverfde lippen en wenkbrauwen, en geen enkele spier er in bewoog.

Het was als uit marmer gehouwen.

De vrouw was zeer goed gekleed, naar de laatste smaak en haar mantel was achteloos op een stoel achter haar geworpen.

En toen Raffles even scherp had toegekeken, ging hem een licht op...

— Ezel, dat ik daar niet eerder aan heb gedacht, mompelde hij bij zichzelf. Die vrouw weet volstrekt niet, wat zij doet, en dat is geen wonder; zij is gehypnotiseerd, zij bevindt zich in trance.

HOOFDSTUK IV.

MIJNHEER JOSEPH DRUMMOND KRIJGT BEZOEK

Er waren juist vier dagen verlopen sedert deze nachtelijke onderneming en het was ongeveer tien uur in de ochtend, toen een der bedienden van Joseph Drummond, een gezet, kaalhoofdig heer met gitzwarte, wel wat al te zwarte bakkebaarden, hem een visitekaartje kwam brengen.

Drummond, die voor zijn schrijfbureau in zijn privé-kantoor zat, wierp een blik op het kaartje en las mompelend de naam:

— Robert Kean, particulier detective.

Hij keek de bediende over zijn lorgnet heen aan, welk voorwerp zich niet zon-

der moeite staande hield op de vlezige neus en vroeg vrij ongeduldig:

— Wat wil die man van me?

— Hij moet u persoonlijk spreken over een zeer dringende aangelegenheid mijnheer Drummond, antwoordde de bediende. Hij zegt, dat het de kroonjuwelen betreft...

Alsof hem een wesp had gestoken, sprong Drummond van zijn stoel op, waarbij zijn lorgnet hem van zijn neus gleed en zei:

— De kroonjuwelen? Laat die man direct bij mij komen.

— Wat kan dat te betekenen hebben?

Nog voor hij zichzelf antwoord op die vraag had kunnen geven, ging de deur opnieuw open en de bediende liet de bezoeker binnen, een lang, mager man met rossig haar, hetwelk zijn vrienden roestbruin zouden noemen en zijn vijanden rood, een scherpe neus en doordringende grijze ogen, eenvoudig, maar goed gekleed en blijkbaar gewend, zich in alle kringen der samenleving met evenveel gemak te bewegen.

Hij bleef op de drempel van de deur staan, wachtte tot de bediende de deur gesloten had en kwam toen op de juwelier toe, die hem enigszins angstig aankeek en toen zenuwachtig begon te vragen:

— Wat moet dat? Wat beduidt dat? Wat betekent dat? Wat kunt u mij te zeggen hebben?

— Ik zou u willen verzoeken, mijnheer Drummond, u kalm te houden, begon Kean, die op het bureau was getreden en, zonder daartoe een uitnodiging af te wachten, zich in een gemakkelijke stoel had laten vallen, zijn benen uitstrekke, zo lang zij wilden reiken en de juwelier eens goed opnam.

— Gij raadt mij kalmte aan, mijnheer, en komt mij in uw kwaliteit als particulier detective spreken over de kroonjuwelen der Romanoffs, die ik onder mijn hoede heb? sputterde Drummond, terwijl hij zenuwachtig met zijn gouden vulpenhouder speelde.

— Ik blijf bij mijn verzoek. En toch erken ik, dat ik u misschien onaangename dingen zal hebben mee te delen, mijnheer Drummond, vervolgde Kean op dezelfde kalme toon, en hij stak bedaard de hand in de binnenzak, waar hij zijn sigarettenkoker bewaarde.

— Ter zake, mijnheer, kom ter zake, drong de juwelier driftig aan. Ik heb weinig tijd en ik verzoek u dus spoedig te zeggen, wat u te zeggen hebt.

— Ik begrijp uw ongeduld volkomen, mijnheer Drummond. Maar eerst een vraag: kan men ons hier beluisteren?

— Onmogelijk, en zeker niet, als de portières voor de deuren worden geschoven.

Robert Kean was al opgestaan, trok zelf de portières zorgvuldig dicht, kwam glimlachend weer voor de juwelier staan thans met de brandende sigaret in de mond en zei op rustige toon, met de handen in de zijde gesteund:

— Ondanks de portières, mijnheer, zou ik u toch willen verzoeken, uw stem een weinig in bedwang te houden, want uw verontwaardiging over hetgeen ik u ga zeggen, zou u parten kunnen spelen; men wil u de Romanoff diamanten ontstelen.

Drummond schreeuwde niet, hij sprak zelfs niet overmatig hard, hij zei in het geheel niets.

Hij bleef roerloos zitten en keek de detective aan met zijn zwarte, uitpuilende ogen, in een wit vertrokken gezicht.

Hij liet zijn vouwbeen wat op en neer wippen op het vloeiblad en vroeg toen slechts op zachte toon:

— Een misplaatste grap zeker?

— Volle ernst, mijnheer Drummond.

— Hoe weet u dat? Of liever, waarom vermoedt u het?

— Gij kunt u gerust aan de eerste uitdrukking houden; ik vermoed het niet, maar ik weet het met volkomen zekerheid.

— En dat komt u mij zo bedaard vertellen? riep mijnheer Drummond, voor het eerst met stemverheffing.

— Waarom en waarover zou ik mij opwinden? Het zijn toch mijn diamanten niet?

— Zeg mij, wat ge weet. Houd mij niet op de pijnbank.

— Dat ben ik volstrekt niet van plan. Ik behoor niet tot die mensen, die een mededeling eindeloos uitrekken, de pointe uitstellen, om het succes ervan te vergroten. Het is, zoals ik zei, men is voornemens, u de kroonjuwelen der Romanoffs te ontstelen.

— Zo-zo. En wanneer zou dat dan moeten plaats hebben?

— Ik hoor aan de klank van uw stem dat gij het onmogelijk acht en mij voor een gek aanziet, mijnheer Drummond. Aanstands zult gij wel anders praten. Kort en bondig: de roof moet vannacht plaats vinden.

— En dat denkt ge mij op de mouw te kunnen spelden, barstte de juwelier uit.

— Ik denk het u binnen tien minuten te kunnen bewijzen.

— Op welke wijze?

— Door eigen aanschouwing. Trek uw jas aan, zet uw hoed op en ga met mij mee.

— Het is goed. Ik zal een van de detectiven verzoeken, mij te vergezellen.

— Neen! zei Kean vastbesloten. Of u gaat alleen mee, of u moet maar zien, dat gij uw juwelen behoudt. Denkt gij, dat ik van plan ben, mijn lauweren met de officiële politie te delen? Niet voordat men mij er toe zal dwingen. Gij denkt, hoop ik, toch niet, dat gij gevaar loopt? Als dat zo is, neem dan mijnentwege uw boekhouder, uw kassier, uw eerste bediende mee, iemand, op wie gij kunt vertrouwen en die kan zwijgen, als gij het hem verzoekt of beveelt.

— Neen, als het hier een mystificatie betreft, en dat blijf ik nog geloven, dan is het niet noodzakelijk, dat iemand van mijn personeel er getuige van is, hoe ik mij heb laten beetnemen. Tien minuten, zegt gij?

— Op zijn hoogst.

— Binnen die tijd zal ik de bewijzen in handen hebben, dat men vannacht mijn juwelen wil stelen?

— Gij zoudt al zeer veeleisend zijn, als gij er niet ruimschoots mee tevreden waart, zei Kean, op een enigszins spottende toon, waarvan echter de betekenis aan de juwelier ontging.

Drummer was opgestaan, opende een zijdeur en riep met stentorstem:

— Brown, mijn hoed en mijn stok.

Een ogenblik later kwam er een jongen van een jaar of veertien, tamelijk verbaasd, aanlopen met de hoed en de stok van zijn patroon.

— Ik ga er een minuut of tien uit, hoogstens een kwartier, Brown, aldus richtte de juwelier zich tot de jongste klerk. Ik ga met deze heer mede, dat is mijnheer Kean, de...

— Wat ik ben, doet er niet toe, viel Kean hem haastig in de rede, met een waarschuwend blik.

Toen de knaap verdwenen was, voegde hij er op zachte toon aan toe:

— Wat denkt u eigenlijk wel? Dat ik op het ogenblik een aanslag tegen u in de zin heb of iets dergelijks?

— Hoe zou ik zo iets onzinnigs kunnen denken? zei Drummond, maar hij zei het nog al onzeker.

— Dan moet u bepaald geloven, dat gij met een gek te doen hebt, anders begrijp ik niet, waartoe het diende, dat klerkje zo nauwkeurig te vertellen, dat u met mij meegaat en hem daarbij mijn naam te noemen, terwijl ge zelfs op het punt stond hem ook mijn kwaliteit te verraden, hetgeen volstrekt niet nodig is, want daardoor zouden mijn plannen in duigen kunnen vallen.

— Uw plannen? herhaalde Drummond verwonderd.

— Natuurlijk. Mijn plannen om de diamanten te redden.

— Gij doet het voorkomen, alsof zij al bijna gestolen zijn, de juwelen van de Romanoffs.

— En als gij geen tegenmaatregelen neemt, worden zij dat ook zeker, hernam Kean koeltjes.

Drummond keek de detective eens van terzijde aan, scheen iets te willen zeggen, bedacht zich en voerde zijn bezoeker snel naar de deur.

Zij gingen door de winkel en langs de étalageruimte, waar zich thans drie rechercheurs ophielden, ter bewaking van de kostbare sieraden, welke de volgende dag naar elders zouden worden vervoerd.

Kean zag, hoe Drummond een schuinse blik op de prachtige stenen wierp, tentoongesteld in fraaie etuis of op lappen van zwart en bronskleurig fluweel en op de nieuwsgierige menigte, die zich voor de getraliede spiegelruit verdrongen. Maar hij sprak geen woord, rakte de winkeldeur open en stond met Kean op straat.

Hij hief het gelaat vragend naar de detective op.

— Een taxi?

— Niet nodig, mijnheer Drummond, antwoordde Kean glimlachend. Ons doel ligt geen vijftig stappen hier vandaan, in ieder geval niet meer dan honderd. Wees zo goed mee te gaan.

Met grote stappen ging hij de verwonderde en ongeruste juwelier voor.

Hij sloeg de hoek om en ging de zijstraat. In Een ogenblik stond Drummond verbaasd stil en wéér klonk er wantrouwen in zijn stem, toen hij vroeg.

— Wat moeten wij hier doen? Wat hebt gij voor?

— Binnen een paar minuten zult gij daar zelf antwoord op kunnen geven. Bedwing uw ongeduld nog even.

Hij voerde de juwelier, die hoe langer hoe meer ontsteld scheen te worden, ofschoon hij nog altijd niet wist, of hij met een gek, dan wel met een grappenmaker te doen had, tot voor de kleine deur in de tuinmuur.

Hij haalde blijkbaar een gloednieuwe sleutel uit de zak, stak die in het slot en duwde de juwelier haastig naar binnen.

Het was een vrij stille straat, iedereen was aan het werk op dat uur en slechts zeer weinigen zagen hen binnengaan. En voor die weinigen was de zaak te onbelangrijk, om er ook maar een ogenblik aandacht aan te schenken.

— Nu zullen wij naar volgorde te werk gaan, begon Kean, terwijl hij zich tot de verbaasde juwelier wendde, met een glimlach op het gelaat. Draai u eens om en kijk naar de muur boven de deur; wat ziet gij daar?

Drummond keek in de aangeduide richting en antwoordde:

— Ja, dat is, of tenminste dat lijkt op een deursleutel of iets dergelijks. Maar ik kan nog steeds niet begrijpen...

— Geduld toch, mijn waarde heer. Het ontbreekt u waarlijk aan de nodige kalmte. Wat u voor een deursleutel aanziet, is niet anders dan een contactinrichting. Als gij niet zo zenuwachtig waart, zoudt gij hebben gehoord, hoe bij het openen van deze deur daarbinnen in het huis een elektrische alarmbel overging.

— Een alarmbel, wie moet die alarmeren?

— De dieven, die u bestelen willen.

— Zij zijn dus in dat huis?

— Geloof gij werkelijk nog steeds, met een gek te doen te hebben? Denkt gij, dat ik u binnen zou brengen, als zij er nu waren? In dat geval zoudt gij denkkelijk reeds een kogel tussen de ribben hebben.

— Gij jaagt mij angst aan. Maar als zij er nu niet zijn, welk doel heeft het dan eigenlijk, hier binnen te dringen?

— Dat kunt gij over een paar minuten zelf beoordelen. Ga maar mee.

Nog terwijl zij spraken, waren beiden snel de kleine, verwaarloosde tuin overgestoken en met een tweede, blijkbaar eveneens nieuwe sleutel, opende de geleider zonder enige moeite de achterdeur van het huis.

Niet zonder aarzelen trad de bankier de duistere gang binnen en Kean zag, dat hij de hand bevend in de rechterzak stak.

— Gewapend? vroeg hij glimlachend.

— Men kan nooit weten...

— Een goed beginsel. Laat uw revolver echter maar met rust; zij zal althans op dit ogenblik nog niet gebruikt behoeven te worden. Ik zal de deur sluiten en voor de veiligheid doe ik er even de grendel voor, want ik zeg het u na: men kan niet te voorzichtig zijn.

— Is dat noodzakelijk? vroeg de juwelier, en er klonk opnieuw wantrouwen in zijn stem.

— Luister nu eens: ik ben er zo goed als zeker van, dat de dieven niet terugkomen voor vanavond, of op zijn vroegst laat in de namiddag, zoals zij reeds verscheidene dagen lang hebben gedaan. Maar het zou toch onaangenaam zijn, als zij een plotseling wél terugkeerden en ons overvielen. En ik verzeker u, dat het gevaarlijke luitjes zijn, die voor geen gewelddaad terugdeinzen, als zij hun moeizame arbeid bedreigd wanen of wanneer hun vrijheid gevaar loopt.

De grendels waren al voorgeschoven en Kean maakte snel het hangslot open, hetwelk de kelderdeur gesloten hield.

— Gij schijnt hier goed de weg te weten, zei Drummond.

— Zo goed als in mijn eigen huis.

— En zult gij mij nu eindelijk zeggen...

— Deze trap af, mijnheer Drummond en dan bespaart ge mij de moeite om veel te moeten zeggen.

Kean begon het eerst de keldertrap af te dalen en maakte, beneden gekomen, eerst licht, want hij bemerkte wel, dat Drummond volstrekt niet op zijn gemak was en de juwelier zou gerustgesteld zijn, als hij daar beneden zulk een helder lichtschijnsel ontwaarde.

Inderdaad klonken dan ook even later zijn zware, schuifelende voetstappen op de betonnen trap, en nu stond hij naast Kean, bleek, zeer verwonderd, zijn zwarte ogen gericht op de ingang van de tunnel, die hij dadelijk in het oog had gekregen.

Kean leunde, het ene been over het andere geslagen, de handen in de broekzakken, glimlachend tegen de kelder-muur en vroeg slechts:

— Welnu?

— Die tunnel...?

— Voert regelrecht naar uw winkel-huis, mijnheer Drummond.

— Gij zijt daar zeker van?

— Er valt niet aan te twijfelen. Ik zou u kunnen vermoelen met een wiskundige berekening, waarvan gij waarschijnlijk toch niets zoudt begrijpen, maar ook zonder dat moet gij toch zien, dat deze tunnel, in schuinse richting op de kelderwand staande, ongeveer bij uw juwelierswinkel moet eindigen, als zij niet langer is dan 16 of 17 meter, en dat is zij. Ik heb dat reeds nagemeten. En welk ander doel zou deze tunnel kunnen hebben, die in noordelijke richting loopt; wilt gij mij dat eens zeggen?

Drummond strompelde naar een der matten stoelen, die bedenkelijk kraakte, toen hij er zich met zijn volle zwaarte op liet neervallen, ten prooi van woede, schrik en verontwaardiging.

Maar eensklaps sprong hij op, alsof een schorpioen hem gestoken had en riep:

— Ik wil mij overtuigen. Is die tunnel verderop wijd genoeg om mij doorgang te verlenen?

Kean monsterde even het omvangrijke lichaam van de juwelier en antwoordde toen glimlachend:

— Gij zult er ongeveer in passen. Denk er aan, dat gij geen steunbalken omver werpt, want dat zou in deze zachte bodem gevaarlijk zijn. Ik zal voor gaan en mijn lantaarn ontsteken.

Reeds lag hij op handen en voeten voor de tunnel en begon er in te kruipen over de houten vloer, die uit slechts twee naast elkaar gevoegde, brede planken bestond, waarop de houten schoorbalken rustten, die op hun beurt het planken dak torsten.

De tunnel was primitief, maar stevig gemaakt door mensen, die kennis van het vak hadden. En terwijl ze langzaam voortkropen, onder het weeklagend gesteun van de juwelier, klonk rustig de stem van de detective:

— Ik weet het natuurlijk niet zeker, maar het zou mij niet verwonderen, als dit werk was van leden van de Bende der Wolven, die ik tamelijk goed meen te kennen. Mocht dat inderdaad het geval zijn, dan hebben wij te doen met uiterst gevaarlijke kerels, hetgeen spoedig genoeg zal blijken. Pas op, stoot u niet aan die vooruitstekende balk. Wilt gij soms even rusten?

— Vooruit. Vooruit, joeg de schorre stem van Drummond hem op.

— Zoals gij wilt,

Nog vijf minuten en toen was het einde van de tunnel bereikt.

Kean, twee hoofden groter dan de juwelier, kon zich hier in zijn volle lengte oprichten, want de tunnel eindigde hier in een nauw vertrekje, ongeveer een meter in het vierkant, maar bijna twee meter hoog en zorgvuldig aan alle kanten met planken beschoten en geschraagd.

Een ogenblik later kwam ook Drummond overeind, kreunend, zwetend, met een schram over het gelaat, veroorzaakt door een spijker, die hij op zijn weg had aangetroffen, vuile knieën en een plek modder midden op het voorhoofd.

Kean keek hem een ogenblik met kwalijk onderdrukte humor aan en wees toen naar de zoldering van het lage vertrekje, hetwelk de juwelier juist even met zijn uitgestrekte vingers kon bereiken, wanneer hij op de punten zijner voeten ging staan.

Die zoldering was volkomen vlak blijkbaar pas geleden zorgvuldig schoongemaakt, donkergrijs en blijkbaar zeer hard.

— Weet ge wat dat is? vroeg Kean.

— Drummond keek met knipperende ogen naar de zoldering en antwoordde toen stamelend:

— Dat lijkt wel, het ziet er uit als beton.

— Het is beton, mijnheer Drummond hernam Kean laconiek. Het is gewapend beton en dat is ook zeer eenvoudig, want wat gij hier ziet, is niets anders dan de vloer van uw safe.

— Weet gij dat zeker? vroeg de juwelier, bevend over alle leden.

Kean haalde een beetje ongeduldig de schouders op en antwoordde:

— Komaan, mijnheer Drummond, laten wij onze tijd niet vermorsen met het stellen van zulke vragen. Naast uw winkel is een zaak in galanterieën, daarnaast woont een kantoorboekhandelaar. Aan de andere kant vindt gij achtereenvolgens een grote kruidenierszaak en het hoekhuis is een particuliere woning. Geloof gij nu een ogenblik, dat een van die vier ook zulk een safe zouden hebben laten bouwen als gij?

— Dat is zo, gij hebt gelijk, wat praat

ik toch! riep de juwelier. Het kan niet anders zijn dan de vloer van mijn eigen safe. O, die schurken. Maar wacht wat. Ik loop aanstonds naar de politie. Ik zal mij weten te beschermen tegen dat roverstuig. Ik zal...

— Een loffelijk voornemen, hetwelk ik ook koester, maar dat wij niet zullen bereiken met vloeken en sakkeren. Wat de politie betreft, gij kunt dat gerust aan mij overlaten, want dat wordt alles in orde gemaakt. Ga nu maar rustig naar uw kantoor terug en wacht daar op mijn instructies. En geen woord, geen letter tegen wie ook, want gij zijt door spionnen omringd en de minste onvoorzichtigheid kan onze plannen in duigen doen vallen. Beloof me dat?

— Ik beloof het u, mijnheer Kean. En ik maak u mijn compliment over uw scherpzinnigheid.

— Bewaar uw complimenten tot na de afloop van de gehele geschiedenis, hernam Kean laconiek. Dan is het nog tijd genoeg.

De beide mannen kropen weer terug, de sporen van hun aanwezigheid werden zo goed mogelijk verwijderd, de achterdeur weer gesloten, evenals de deur van de tuin en een paar minuten later zat Drummond weer op zijn kantoor, heel bleek en heel stil.

Maar Kean reed met een auto naar een huis met drie ingangen in de Victoria Street en kwam daaruit een kwartier later weer te voorschijn als John Raffles.

HOOFDSTUK V.

TOEBEREIDSELEN

Raffles riep op straat een taxi aan, ongeveer honderd meter van het huis, dat hij zoeven had verlaten en liet zich tot ongeveer halverwege de Cromwell Street brengen, waar hij de chauffeur afdankte, om de rest van de weg te voet af te leggen.

Enige minuten later stond hij tegenover Charles Brand, die gezeten was

in de grote bibliotheek van het huis, hetwelk Raffles enige tijd geleden gekocht had.

De jonge man stond vlug op om Raffles te begroeten en vroeg toen nieuwsgierig:

— Hoe is het gegaan?

— Wel, het is gegaan zoals ik verwachtte. Het kon ook moeilijk anders.

De man liet zich slechts node overtuigen en pas toen hij de tunnel zelf gezien had, geloofde hij, dat ik hem niet voor de gek hield.

— Wie draagt eigenlijk de schade, Edward, als de juwelen inderdaad vannacht zouden verdwijnen?

— Voor een klein deel hij zelf, voor een ander deel de combinatie, welke de diamanten heeft gekocht en voor een derde part verschillende verzekeringsmaatschappijen. Ik wil je echter wel zeggen, dat dit een onderdeel is, dat mij onverschillig laat. Wanneer ik er in slaag de buit in handen te krijgen, dan zal de opbrengst waarschijnlijk heel wat meer vruchtdragend zijn, dan wanneer de juwelen zonder meer van eigenaar veranderden en naar het buitenland gingen, om naar alle windrichtingen verstrooid te worden. De juwelen zouden juwelen blijven, zonder meer en het geld, dat de verkoop oplevert, zou eenvoudig ten bate komen aan een betrekkelijk kleine groep van lieden, die toch al rijk genoeg zijn.

— Ik zou nog een andere opmerking willen maken.

— Zeg maar wat je op het hart hebt.

— Ik zou een woord van critiek willen laten horen tegen de wijze, waarop je ditmaal optreedt, om de juwelen van eigenaar te laten veranderen.

— Hoezo?

— Wel, mij dunkt, dat je er Drummond niet in had behoeven te betrekken.

— En als ik dat niet gedaan had?

— Dan hadden wij ons vannacht eenvoudig verdekt op kunnen stellen als de twee kerels met die gehyptiseerde vrouw komen aanzetten, wij zouden hen eenvoudig overvallen en het betrekkelijk weinig tijd eisende werk van de doorboring van de vloer zelf ter hand kunnen nemen.

— Daaraan heb ik natuurlijk ook gedacht, Charles, en het klinkt in theorie heel verleidelijk. Maar er is één bezwaar, waarmede wij rekening moeten houden.

— Welk bezwaar kan er zijn, als wij ons van de hulp van Henderson verzekeren?

— De hulp van Henderson is ons ditmaal juist niet zo volkomen verzekerd als anders het geval is. Want hier zou het volstrekt noodzakelijk zijn, dat iemand buiten de wacht houdt met een auto. Wij zouden dus slechts met ons beiden zijn. En nu is het doorboren van een vloer van gewapend beton van minstens een voet dikte, waarboven waarschijnlijk nog de stalen vloer van de safe zelve, zulk een inspannend en tijdrovend werk, dat er slechts twee dingen mogelijk zijn: of die twee mannen komen enige avonden achtereen terug om telkens een deel van de zware arbeid te verrichten, of zij moeten op één stellig vier of vijf helpers meebrengen. Nu is de eerste eventualiteit al aanstonds uitgeschakeld, omdat zij weten, dat de juwelen morgen van plaats veranderen, zodat er dus vannacht doorgezet moet worden. Je kent mijn voorzichtigheid: ik neem liever het zekere voor het onzekere en reken altijd met de ongunstige kansen. Op die wijze kan ik mijzelf onmogelijk iets te verwijten hebben.

— Maar als dat werkelijk zo is, als zij met vijf of zes man komen, waarom hebben zij dan tot dusverre maar met zijn beiden gewerkt?

— Het antwoord kan al heel eenvoudig zijn: zij werkten met zijn beiden, omdat er niet meer nodig waren voor die tunnel. Zelfs één enkele man meer zou al in de weg hebben gelopen, zonder nuttige arbeid te kunnen verrichten.

— Maar hoe nu verder met die Drummond?

— Ik kom er rond voor uit: hoe de zaak eigenlijk moet verlopen, is mij op het ogenblik nog niet recht duidelijk. Dit echter stond aanstonds bij mij vast, dat ik moest beginnen, Drummond te verwittigen.

— Maar hij zal er de politie bijhalen.

— Hij heeft mij beloofd, het niet te zullen doen.

— Ja, maar als hij zijn woord breekt?

— Dan zou de zaak lastig worden.

— Niet lastig, onmogelijk, Edward.

— Ik blijf bij mijn eerste kwalificatie. Niets is onmogelijk. Reeds dikwijls hebben wij immers bij vroegere gelegenheden onder dezelfde moeilijke omstandigheden onze slag moeten slaan, onder het oog van een tiental politieagenten. Maar hoe het ditmaal zal moeten gebeuren, het is nu tijd voor de lunch en ik weet het nog niet. Ik denk echter wel, dat een tijdsverloop van acht uren ruimschoots voldoende zal zijn om ons plannetje uit te werken.

— En de dieven, wat moet daarmee?

— Die nemen wij te pakken, antwoordde Raffles laconiek. Ik ben er van overtuigd, dat wij nu met mannen te doen hebben, die tot de gevaarlijke Bende van de Wolven behoren, en ik zou wel dwaas zijn, als ik tegenover hen consideratie gebruikte.

— Heb je al kunnen ontdekken wie die vrouw is?

— Ja, dat weet ik. Het kan niemand anders zijn dan Lucy Gray, een zeer bekend type in de misdadigerswereld en een voortreffelijk medium. Ik had echter nog nooit gehoord, dat een helderziende voor zulke doeleinden gebruikt kon worden.

— En toch blijkt het afdoende te zijn. Zij heeft de weg, die de tunnelgravers moesten volgen, even zuiver aangegeven als de beste ingenieur.

— Zuiverder, amice. Zuiverder! zei Raffles levendig. Want de architect kan slechts te werk gaan naar wat een moeilijk verworven wetenschap hem leerde, maar de helderziende gehoorzaamt aan een hogere macht, een geheimzinnige ingeving, waarnaast iedere wetenschap in het niet verzinkt. En toch is het natuurlijk duidelijk, dat die jonge vrouw van tunnelgraven niet het minste verstand heeft. Het is echter een uiterst vermoeiende bezigheid en zij hebben Lucy Gray letterlijk tot het uiterste geëxploiteerd; nog één week van die arbeid en zij zou zeker ingestort zijn.

— Op welke manier zouden zij wel willen trachten, door die dikke betonnen vloer te boren?

— Dat kan ik je niet zeggen, want daarvoor zijn verscheidene middelen. Het gebruiken van een houweel is na-

tuurlijk bij voorbaat veroordeeld, want het leven zou ver hoorbaar zijn en de politie op het spoor van de misdadigers kunnen brengen. Men zou het beton door toepassing van een buitengewoon grote hitte tot smelten kunnen brengen, maar dan is natuurlijk het verblijf in die kleine ruimte voor mensen onhoudbaar. Er zijn ook chemische middelen, van zeer recente datum, waardoor het beton in zijn samenstelling ontbonden wordt en als het ware tot gruis afbrokkelt, maar ik betwijfel of de bandieten dat middel kennen, hetwelk daarenboven zeer moeilijk te verkrijgen is. Ten slotte zouden zij kunnen proberen op talrijke plaatsen tegelijk de betonvloer te doorboren, maar ook dat is een zeer lastig werk, wegens de aanwezigheid van de ijzeren staven der bewapening. Het duurt daarenboven heel lang. Maar één middel is er, dat is zeker, en als daar, bijvoorbeeld, zes man tegelijk mee werken, dan kan het in één nacht gedaan worden, hoe dan ook. Het meest waarschijnlijk acht ik de toepassing van een hitte van bij de 3.000 graden, waardoor het beton als het ware smelt, om niet te spreken van het ijzer, want dat valt natuurlijk bij een veel geringere hitte als een mals Meiregentje omlaag.

— En wij, waar zullen wij in die tijd zijn?

— Wij zullen er bij zijn, laat je dat voorlopig tevreden stellen, Charles, antwoordde Raffles glimlachend.

— Neem eens aan, dat Drummond in zijn angst de juwelen ergens anders onderbrengt.

— Dan moge de duivel hem halen! riep Raffles verschrikt uit. Dan zouden mijn berekeningen falen en het werk zou veel moeilijker worden. Ik geloof echter niet, dat hij dat van plan is, maar voor alle veiligheid moesten wij liever een oogje in het zeil houden.

Raffles was al weer opgesprongen, liep een paar malen met grote stappen het vertrek op en neer, in gedachten verdiept en eindelijk stond hij vlak voor Brand stil en zei:

— Je zult me een genoeg doen, daar onmiddellijk heen te gaan, goed

vermomd en op te letten, wat er voorvalt. Zodra er aanstalten worden gemaakt om de diamanten uit de étalage weg te nemen, waarschuw je me telefonisch, er staat een publieke telefoocel aan de overzijde, waarvan je de deur kunt afsluiten.

— Hoe lang moet ik daar blijven?

— Laat ons zeggen: tot drie uur, Henderson zal je komen aflossen. Het spijt mij, beste jongen, dat ik je zelfs niet rustig kan laten lunchen, maar jij zelf hebt me ongerust gemaakt.

— Bekommer je daar maar niet om; er is daar in de buurt wel een of ander restaurant, waar ik vlug iets kan gebruiken. Ik zal maar gauw voortmaken en mijn post gaan betrekken. Welke instructies moet ik Henderson geven, als hij me komt aflossen?

— Hij moet eenvoudig hetzelfde doen wat jij deed, tot zes uur en dan zal ik hem komen vervangen. Er moet daar ergens wel een gelegenheid zijn, waar wij zolang kunnen blijven, zonder dat het in de winkel van Drummond gezien kan worden.

— Afsproken.

Brand drukte Raffles de hand en snelde het vertrek uit, om zich aanstonds te gaan vermommen.

Nog geen kwartier later vertoonde hij zich weer als een werkman, in dienst van de gemeente, met een uniformpet op en de tas met gereedschappen over de schouder.

Raffles nam hem eens goed op en zei:

— Een gemeentewerkman? Prachtig! Nu zal niemand het vreemd vinden, als

je een uur of drie volstrekt niets uitvoert. Maak nu maar gauw, dat je wegkomt en zet je oren en ogen goed open.

Nog een handdruk en Brand snelde weg.

Toen James Henderson, de reusachtige chauffeur van Raffles, hem nauwkeurig om drie uur kwam aflossen en zijn plaats innam achter het venster van een klein café, zodanig in een zijstraat gelegen, dat men er juist de étalageruimte met de kostbare juwelen kon zien, waren de diamanten der Romanoffs nog altijd op dezelfde plaats, evenals trouwens de rechercheurs.

Dat was ook nog het geval om zes uur, toen Raffles het terrein van de strijd kwam betreden.

Men kon het er dus wel voor houden, dat Drummond niet voornemens was, het risico van het vervoer der juwelen op zich te nemen.

Waarschijnlijk zou hij ze die nacht in zijn eigen, zware en moderne brandkast bewaren, die in zijn particulier kantoor stond.

En toen om half zeven de winkel voor goed gesloten werd, de rolluiken werden neergelaten, het personeel vertrok en tenslotte ook de drie bewakers heengingen, zonder dat een van hen iets bij zich droeg, toen begreep Raffles, dat de juwelen in ieder geval zouden blijven waar zij waren, althans in het huis van Drummond, die zijn particuliere woning op de eerste en tweede verdieping van hetzelfde perceel had laten inrichten boven de winkel.

HOOFDSTUK VI.

IN DE VOORAVOND

Raffles bedacht zich niet lang, verliet zijn schuilplaats en stak de straat schuin over.

Hij droeg nog steeds dezelfde vermomming als van die ochtend en kon zich dus dadelijk laten aandienen als de particuliere detective Kean.

Het ging thans heel wat lastiger om

te worden binnengelaten, dan die ochtend. Hij moest een paar malen bellen, eerst aan de winkel deur, die hardnekkig gesloten bleef en vervolgens aan de deur van de woning, die zich een eindje terzijde bleek te bevinden, alvorens er een lukje werd opengedaan en het wantrouwend gelaat van een vrij bejaarde

bediende, die er niet al te snugger uitzag, zichtbaar werd. Daar de man volstrekt niets zei en Raffles maar bleef aankijken, begon deze glimlachend:

— Zou je mij eens bij je meester willen aandienen, goede vriend?

— Bij mijnheer Drummond?

— Bij wie anders.

— Bent u een vriend van mijnheer? Verwacht hij u?

— Tot zijn vrienden durf ik mij niet te rangschikken, maar ik geloof wel half en half, ja ik ben er zeker van, dat hij mij verwacht, gaf Raffles ten antwoord.

— Uw naam?

— Robert Kean. Ik ben particulier detective.

Het volgend ogenblik vloog de deur letterlijk open, met veel gerammel van koperen kettingen.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, maar ik wist natuurlijk niet wie u was, stotterde de bediende. Mijnheer had mij gezegd, dat ik u onmiddellijk bij hem moest brengen, zodra u terugkwam.

— Dat wist ik wel. Apropos. Is de schel van de winkeldeur kapot?

— Neen mijnheer, maar die wordt altijd buiten werking gesteld, zodra de laatste bediende vertrokken is. Maar er is een alarmsignaal, voor 's nachts. U begrijpt mij wel?

Terwijl hij die vraag stelde, keek de bediende Raffles met een onnozel glimlachje aan, alsof hij een iet of wat gewaagde grap ten berde had gebracht.

— Het is zeer duidelijk, gaf Raffles te kennen. En breng mij nu maar spoedig bij mijnheer Drummond. Wat ik zeggen wil, weet je iets af van... de zaak?

De bediende sperde zijn fletse ogen wijd open en vroeg:

— Welke zaak, mijnheer?

— Dan is het al in orde, beste vent.

Ik bedoelde de zaak van «Zilverster» die favoriet is voor de Derby. Je bent hier zeker al lang in dienst?

— Het volgend jaar vier ik mijn 25-jarig jubileum, mijnheer, antwoordde de bediende trots.

— Dat komt stellig in de krant. Je naam?

— Joshua Hibble, mijnheer, met uw welnemen.

— Zoiets verwachtte ik al, zei Raffles met een effen gezicht.

— Maar zij noemen mij meestal Joseph. Wil mijnheer mij maar volgen? Deze trap op als ik u verzoeken mag.

Hij ging de bezoeker voor, over de brede, monumentale trap naar het portaal van de eerste verdieping, ruim en breed, waarop een viertal deuren uitkwamen, in waaiervorm.

Hij opende een van die deuren en diende aan met iets plechtigs in zijn stem:

— Particulier detective, mijnheer Robert Kean.

Dadelijk rees uit een gemakkelijke stoel, waarin hij had gelegen, Joseph Drummond op, die blijkbaar in een verre van benijdenswaardige toestand verkeerde en wiens zenuwachtige opwindung maar al te duidelijk op zijn bleek gelaat te lezen viel.

Hij wachtte niet eens tot de bediende het vertrek weer verlaten had, maar begon dadelijk, terwijl hij Raffles met bevende hand bij de mouw greep:

— Ik ben blij, dat gij er weer zijt, mijnheer Kean. Om u de waarheid te zeggen stond ik juist op het punt om de politie in de arm te nemen. Gij kunt u niet voorstellen hoe ongerust ik ben. Wat zou er gebeurd zijn, als de dieven eens vroeger waren gekomen?

— Dat zou zeker heel dom van de dieven zijn geweest, mijnheer Drummond, antwoordde Raffles kalm. Zij kunnen onmogelijk beginnen voor het althans middernacht heeft geslagen. Zij moeten er op kunnen rekenen, dat hier in huis iedereen ter ruste is gegaan, hetgeen zij overigens gemakkelijk van buitenaf zullen kunnen waarnemen.

— Ik had u al eerder terug verwacht.

— Ik zou ook zeker wel vroeger terug zijn gekomen, maar ik moest eerst mijn plannen uitwerken. Gij hebt de politie dus nog niet ingelicht?

— Neen, nog niet, maar het zal spoedig gebeuren, dadelijk, als gij dat wilt.

— Vooral geen overhaasting, waarde heer Drummond. Met overhaasting bederven wij alles. Natuurlijk, gij zoudt

de juwelen kunnen redden, eenvoudig door die tunnel te laten instorten, of op andere wijze te versperren, maar het is u toch om de dieven zelf te doen, nietwaar?

— Ik zal niet rusten, voor zij achter slot en grendel zitten, bromde Drummond woedend.

— Een zeer begrijpelijke gemoedsbeweging, waarde heer Drummond, zei Raffles, een paar malen met het hoofd knikkend. In uw toestand zou ik waarschijnlijk ook zo redeneren.

De juwelier bleef een ogenblik kwaad voor zich uitkijken, bijtend op het barnstenen mondstuk van zijn sigarenpijpje en vroeg toen opnieuw:

— Wat raadt ge mij te doen? Gij blijft toch zeker hier bij mij?

— Ik verlaat u geen seconde meer, totdat de diamanten in veiligheid zijn, antwoordde Raffles, en Drummond zag de zonderlinge glimlach niet, die daarbij om zijn lippen speelde.

— Gelukkig! Ik voel mij zo gedrukt, alsof er mij iets boven het hoofd hangt.

— Dat is vreemd genoeg, omdat het gevaar ditmaal onder uw voeten dreigt, zei Raffles met een flauwe glimlach. Wilt u mij niet eens zeggen, waarom u de juwelen eigenlijk hier in huis hebt gelaten?

— Ik achtte ze hier nog het veiligst.

— Waar hebt u ze dan gelaten?

— Zij zijn in mijn kleine muurbrandkast, op mijn particuliere werkkamer.

— Laat ze mij eens zien, zei Raffles kortaf.

— Acht gij dat noodzakelijk?

— Volstrekt noodzakelijk.

— Ik behoef toch de kast niet te openen? Dat doe ik in geen geval. Ik heb te veel gehoord van... iemand, wiens naam ik nu niet wil noemen, en ik ken lieden, die leergeld hebben betaald. Gij moet het mij niet ten kwade duiden, mijnheer Kean, maar... ik heb daar een groot vermogen in die kleine kast en alles welbeschouwd, ken ik u alleen nog maar van uw visitekaartje...

— En van het feit, dat ik u op het bestaan van de tunnel en op de aanstaande aanslag gewezen heb, vulde Raffles laconiek de zin aan.

— Ja, dat is waar, dat is zo mompelde Joseph Drummond. Maar toch, gij hebt er toch niets op tegen, dat ik de kast dicht laat?

— Gij kunt die kast rustig gesloten houden. Ik wilde alleen maar zien, waar zij staat...

— Ga dan maar met mij mee. Maar wat ik zeggen wilde; hebt gij reeds gedineerd?

— Nog niet.

— Dan zal ik u misschien wel aan mijn tafel mogen nodigen? Gij behoeft u volstrekt niet te generen, extra toilet maken is niet nodig, er zijn geen andere gasten...

— Ik dank u voor uw uitnodiging, die gij mij daar in zulke hoffelijke bewoordingen doet, mijnheer Drummond, antwoordde Raffles met een fijn glimlachje. Ik geloof ook niet, dat de gasten mij zouden inconvenirer; ik heb met onze Koningin gedineerd, althans, toen zij nog Prinses Elisabeth was, ook met andere zeer hooggeplaatste lieden. Ik heb echter een andere afspraak en moet nog enige noodzakelijke voorbereidingen maken, onder meer de politie verwittigen.

— Doet gij dat zelf?

— Ja, dat gaat in één moeite door. Thans echter eerst even uw brandkast.

De beide mannen waren opgestaan, want dit korte gesprek had zittend plaats gevonden en de juwelier bracht Raffles naar de deur, opende die voor hem, stak het portaal over, volgde over enige afstand een brede, met een dikke looper beklede gang en opende toen, na een sleutelbos uit zijn zak te hebben gehaald, de deur van een weelderig gemeubeld werkvertrek, waar, zoals te zien was, in een der hoeken een stevige, blijkbaar nog nieuwe, kleine brandkast stond, op een onderstel van zwaar eikenhout.

Raffles liep er onmiddellijk naar toe, bleef er een ogenblik voor stilstaan, bekeek de kast van alle kanten en mompelde toen half binnensmonds:

— Driehonderd vijftig kilo!

— Wat zegt gij, mijnheer Kean? vroeg Drummond, die naderbij was gekomen.

— Ik zeg, dat deze moderne, kleine kasten ongeveer driehonderd vijftig kilo wegen.

— Gij hebt het precies geraden. Daar zijn zeker vier flinke mannen voor nodig, zoudt gij dat niet denken?

— Op zijn minst, antwoordde Raffles kortaf, maar met een zonderlinge flikkering in zijn ogen, welke de juwelier ontging.

— Geloofst gij, dat de juwelen hier veilig zijn?

— In ieder geval veiliger dan in de safe, in het souterrain, antwoordde Raffles vlug. Als ik u was, zou ik ze hier voorlopig maar laten.

— Dit moet ik wel, het is de enige brandkast in het hele huis, behalve de safe.

— Liggen daar nog meer kostbaarheden? Ik bedoel, behalve de juwelen van de Romanoffs?

— Neen, tot voor kort geleden echter wél. Onder normale omstandigheden wordt het kostbaarste uit de etalagekasten iedere avond daarheen overgebracht, maar ditmaal heb ik dat ook niet durven doen en het ook in deze brandkast gesloten.

— Waardoor zij wel een 25 kilo zwaarder zal zijn geworden, zei Raffles langs zijn neus weg. Nu, 25 kilo meer of minder...

Maar dit laatste zei hij zo zacht, dat Drummond hem onmogelijk kon verstaan.

Zodra zij weer in de gang stonden, wendde hij zich tot de juwelier met de opmerking:

— Ik zou gaarne de inrichting van het huis nog een weinig leren kennen.

— Acht gij dat nodig?

— Wat een vraag! Zou een veldheer het soms niet noodzakelijk vinden de omgeving, de uitgestrektheid, de grondgesteldheid te leren kennen van het terrein, waarop hij zijn veldslag denkt te winnen?

— Maar de gehele kwestie zal toch wel tot het souterrain beperkt blijven?

— Daarop zou ik maar niet te vast rekenen. In ieder geval is het goed als ik hier alle uitwegen ken. Ik moet we-

ten, waar ik mijn mannetjes het best zal kunnen opstellen.

— Nu dan, ik wil gaarne aan uw nieuwsgierigheid voldoen. Deze gang leidt recht weer terug naar het portaal, waar wij ons zoeven hebben bevonden, en links naar een zijgang.

— Laat eens zien, viel Raffles hem kortaf in de rede.

Hij liep met zijn katachtige, onhoorbare schreden reeds over de dikke loper van de gang, die inderdaad een tiental meters verder uitliep op een dwarsgang.

Deze gang ontving haar licht door een drietal tamelijk grote ramen, die bleken uit te zien op een grote binnenplaats.

Toen Raffles voor het middelste raam ging staan, zag hij aan de overzijde van die binnenplaats een brede inrijpoort, waaronder op dat ogenblik een paar kinderen met luid getier speelden, en hij kon eveneens de voeten en een klein gedeelte van de benen zien der voorbijgangers, die aan de andere kant van die poort liepen.

Het was dus duidelijk, dat daar een zijstraat moest zijn, een klein plein, of iets dergelijks.

— Wordt die poort 's avonds gesloten? vroeg Raffles op onverschillige toon, naar buiten knikkend.

— Neen, die poort blijft open; er is geen deur. Maar al was er wel een, gij gelooft toch niet, dat de dieven iets op die plek te zoeken zullen hebben?

— Het was een tamelijk overbodige vraag van me, antwoordde Raffles schouderophalend.

Hij was al weer verder gelopen en bereikte aan het eind van de gang een smalle trap, die gelijkvloers uitkwam op een kleine vestibule, niet veel meer dan een korte gang, waarop een deur uitkwam, naar de grote binnenplaats.

— Op slot? vroeg Raffles laconiek, op die deur wijzend.

— Nog niet, maar Joseph sluit die deur altijd bij zijn ronde, voor wij naar bed gaan.

— Hoe laat zo ongeveer?

— Zelden later dan half twaalf.

— Uitmuntend. Zijt gij getrouwd, als ik vragen mag?

— Neen, mijnheer Kean. Maar ik heb een huishoudster, die mij al twaalf jaren lang trouw heeft gediend; ik wil niet zeggen, zonder al die tijd in de flauwe verwachting te hebben verkeerd, dat ik haar misschien wel eens... gij begrijpt mij?

— Volkomen, mijnheer Drummond. Zo iets komt voor. Waar is de slaapkamer van die dame?

— O, ver weg, heel ver weg. Het huis heeft vier verdiepingen; zij slaapt op de vierde.

— Hoeveel bedienden?

— Behalve Joseph nog twee: een keukenmeisje, die op zolder slaapt en een dagmeisje, dat 's avonds vertrekt.

— Meer behoef ik niet te weten, mijnheer Drummond. Ik dank u voor uw inlichtingen. Zij zijn voor mij van het grootste belang. Willen wij nu maar teruggaan? Of beter nog, ik kan hier even goed uitgaan, dunkt mij; ik ben hier dicht bij de straat. Ik ga gauw wat eten, ik kom terug, met een paar helpers naar alle waarschijnlijkheid, wij treffen onze maatregelen en ik verzeker u, dat de dieven gepakt zullen worden.

En met deze woorden maakte Raffles een korte buiging en daalde haastig de smalle achtertrap af.

Hij opende de deur, die klaarblijkelijk bestemd was voor leveranciers of hun bedienden en stak de binnenplaats over in de richting van de koetspoort.

En nu zag hij ook dadelijk, dat het geen eigenlijke poort was, maar een soort doorgang in de vorm van een verwulf, dat zich onder een der huizen bevond.

Raffles keek een ogenblik aandachtig rond.

— Er moet voor de nodige politieagenten gezorgd worden, mompelde hij, want het is duidelijk, dat Brand en ik, zelfs door Henderson geholpen, het ditmaal niet alleen af kunnen, misschien, tenzij wij de bandieten laten lopen, maar dat zou jammer zijn. Ik denk echter, dat ik daartoe pas op het laatste ogenblik overga; de dienaren van de

Heilige Hermandad mogen mij niet al te lang achter elkaar op de vingers kijken. Zij behoeven ook niet meer te weten, dan strikt noodzakelijk is, en als ik het gedaan kan krijgen, mogen zij ook hun superieuren er niet in betrekken. Men zou wel eens wat al te nieuwsgierig kunnen vragen naar die zekere mijnheer Kean.

De uitweg was gemakkelijk te vinden.

Raffles had daartoe niets anders te doen dan onmiddellijk bij het verlaten van de doorgang links af te slaan.

Daar was de huizenrij op het pleintje onderbroken en een vrij brede dwarsstraat voerde regelrecht naar de hoofdverkeersweg, waaraan de juwelierszaak van Drummond gelegen was.

Raffles liet zich per taxi dicht bij zijn huis, in de Cromwell Street voeren, trad daar binnen door de zijingang, en begaf zich, zonder zelfs zijn vermomming af te leggen, naar de kleine eetzaal, waar Brand hem reeds wachtte met een keurig, hoewel bescheiden middagmaal, door Henderson bereid, die niet alleen verbazend veel kracht in zijn geweldige spieren had, maar ook begiftigd was met een « natuurlijke kookkunst », waarop hij zich niet weinig liet voorstaan.

— Wel? begon Brand onmiddellijk, nadat Raffles en hij aan tafel gezeten waren. Ben je tevreden?

— Tot dusverre loopt alles op rolletjes, antwoordde Raffles en hij deed Brand op zijn heldere, korte wijze mede wat er zoeven was voorgevallen.

— Komt er politie aan te pas? vroeg Brand.

— Dat zal wel onvermijdelijk zijn, amice. Ik had het ook graag anders gezien, maar wij krijgen op zijn minst met vijf of zes vastberaden kerels te doen, die bij het minste teken van onraad weer aan de haal zullen gaan en ik ben veel te blij, als ik de gelegenheid krijg, gevaarlijke concurrenten afbreuk te doen. En nu maar gauw onze maaltijd beëindigd; onze rijke vriend Drummond wacht met het grootste ongeduld op onze ~~komst~~.

HOOFDSTUK VII.

EEN GROTE VERRASSING
VOOR DE HEER JOSEPH DRUMMOND

De duisternis begon reeds te vallen en overal flaptten de elektrische lichten aan, toen er een auto stilhield voor de poortdoorgang, die toegang gaf tot de ruime binnenplaats, achter het huis van Drummond.

De gewaande Kean stapte er uit, vergezeld door twee agenten van politie, waarvan er één uitblonk door zijn grote lengte, zijn reusachtige schouders en zijn geweldige vuisten, die wel hard als mokers schenen te zijn.

De auto werd weggestuurd en met snelle stappen gingen de drie mannen toe op de deur in de zijgevel van Drummonds huis.

Die deur was voorzien van een ouderwetse trekbel en een ogenblik daarna klingelde dit voorwerp daar binnen, waarop Joshua Hibble, de onnozele bediende, verscheen.

Deze keek vreemd en ongerust op, toen hij de reusachtige agent gewaar werd, met een collega en de detective en zei stotterend:

— Zijt gij daar alwéér, mijnheer Kean? En nu aan de achterdeur?

— Om de weg goed te leren kennen, man met de bijbelse naam, antwoordde Raffles ernstig. Want onthoud het wel, Joshua Hibble, kennis van de weg is het beginsel van alle wijsheid; voor de misdadiger zowel als voor de politiebeambte, denk daaraan.

Joshua vergenoegde er zich dus maar mee, zijn onnozel lachje te laten horen en ging toen Raffles op diens verzoek onmiddellijk voor naar de werkkamer van mijnheer Drummond, waar deze zich op dat ogenblik bevond.

Raffles, die een weinig was achtergebleven, bromde voor zich heen:

— Dat treft goed. Juist de plek, waar ik het eerst moet zijn.

Een ogenblik daarna klopte Hibble op de deur van de werkkamer, nadat Raffles met zijn twee agenten juist dezelfde weg hadden afgelegd, die hij diezelfde vooravond reeds eenmaal was gegaan.

Drummond zat voor zijn schrijftafel.

Hij hield zich onledig met nietsdoen.

Om geheel juist te zijn: hij speelde met zijn bril en keek gedachtenloos naar de kroon van het elektrische licht, dat reeds brandde.

Hij stond echter haastig op, toen de deur openging en zijn gelaat verkreeg dadelijk een geheel andere uitdrukking, toen hij de gespierde politieagent en zijn collega gewaar werd.

Het was alsof een zucht zich een weg baande uit zijn geprangde borst, toen hij Raffles de hand toestak, die hij echter haastig weer terugtrok, en zei:

— Ik ben blij, dat gij gekomen zijt, mijnheer Kean. Mijn toestand is weinig benijdenswaardig, dat zult gij wel begrijpen. Mijn verantwoordelijkheid...

— Bij diefstal zoudt gij slechts ongeveer 900 pond in de gemeenschappelijke schade hebben bij te passen, viel Raffles hem koeltjes in de rede.

— Hoe kunt u weten dat?... vroeg de juwelier verwonderd.

— Wanneer ik dat niet eens wist, antwoordde Raffles op minachtende toon, terwijl hij de schouders ophaalde. Het is niet veel, vindt gij wel?

— Ik zou zeggen dat het genoeg is, hernam de juwelier brommend. Daarenboven, de grote verantwoordelijkheid...

— Dat laat zich horen, en van die verantwoordelijkheid zullen wij u dan ook spoedig ontlasten.

Raffles had zijn blikken door de kamer laten dwalen. Zij bleven tenslotte rusten op de kleine brandkast, die nog altijd op dezelfde plaats stond. Drum-

mond had de richting van zijn blik gevolgd en zei op gedempte toon:

— Alles zit er nog in. De agenten zien er stevig uit; wat denkt gij met hen te toen?

— Dat zal voor een groot deel van de omstandigheden afhangen, gaf Raffles ten antwoord. Natuurlijk moet alles zo geschieden, dat de dieven hoe genaamd geen argwaan kunnen krijgen. Daarvoor bestaat thans echter geen gevaar, want er zullen nog wel een paar uren verlopen, voor zij aan het werk durven gaan. Toch ben ik zo verstandig geweest, liever door de achterdeur binnen te komen met mijn twee mannen.

— Denkt gij aan die twee genoeg te hebben?

— Welneen. Er komen er nog meer; maar gij zult hen wellicht niet eens te zien krijgen, want zij blijven in het andere huis, onder de grond.

— En ik, wat moet ik doen? Ik heb ook mijn revolver, en gij kunt over mij beschikken.

— Het doet mij genoegen te bemerken, dat ik met een dapper man te doen heb, zei Raffles glimlachend. Wanneer gij wilt, kunt gij ons vergezellen naar de safe.

— Dat is goed. Ik wil mij met eigen ogen overtuigen van de nederlaag van die schurken.

— Zijt gij niet bevreesd voor het lot van de brandkast hier?

— Waarom zou ik? Die is immers niet in gevaar. Gij gelooft toch niet, dat zij in de gelegenheid zullen komen, hier binnen te dringen?

— Dat is inderdaad volkomen buitengesloten.

— Welnu dan? Daarenboven, Hibble zal hier blijven, voor alle securiteit.

Weer glimlachte Raffles flauwtjes, toen hij zei:

— Dat is een goed denkbeeld. Op die manier is de kast zeker zo goed beschermd als het maar kan.

De twee agenten waren intussen onbewegelijk bij de deur blijven staan, als standbeelden, ieder aan één kant.

De juwelier trad nu op de grootste toe, keek hem eens goed aan en bromde tevreden:

— Jij kan zeker wel vier man tegelijk aan.

— Zes, mijnheer, antwoordde de agent met een dreunende stem.

— En bang ben je ook niet?

— Ik weet niet wat dat is, mijnheer.

— Nu, dan zal alles wel goed aflopen.

— Daar ben ik zeker van, mijnheer, antwoordde de agent met zijn dreunende basstem. En na dit korte gesprek verlieten allen het vertrek, behalve Hibble, die eigenlijk gezegd niet bijzonder op zijn gemak was, al wist hij zeer goed, dat hij hier niets te vrezen zou hebben, daar de aanslag immers op de safe bedoeld was en de bandieten niet anders konden geloven of de juwelen bevonden zich daar nog altijd. Het was omstreeks half negen toen Drummond, Raffles en de beide agenten zich verenigden in de benedengang, vrij breed, en bevoerd met grote, marmeren tegels.

Daargestoken begon Raffles met zachte stem:

— Ik zou u de raad willen geven, mijnheer Drummond, en ook jullie beiden, mannen, van dit ogenblik af niet al te luid te spreken en zacht te lopen.

— Hoe dat? vroeg Drummond verwonderd.

— Wel, omdat de tunnel, die de dieven gegraven hebben, voor een deel onder deze gang doorloopt. Weliswaar is zij er nog van gescheiden door een kelderruimte, maar zodra het stil is, zou men daar beneden toch wel eens méér kunnen horen dan ons lief kon zijn.

— Ik zal er om denken, bromde Drummond, die hoe langer hoe zenuwachtiger werd, naarmate de tijd verstreek.

— Goed zo. Wijs ons dan nu maar eens de safe aan, ofschoon het natuurlijk nog veel te vroeg is, om daar nu al op post te gaan staan.

De juwelier haalde uit zijn zak een grote sleutelbos en opende een ste-

vige, blijkbaar van staal vervaardigde zware deur, ongeveer halverwege de gang, vanwaar een betonnen trap naar de kelderruimte bleek te voeren. Op zijn weg naar beneden, draaide hij een paar malen een schakelaar om, en nu keken Raffles en de twee agenten in een helder verlicht souterrain, of beter gezegd een onderaards vertrek, met wanden van dikke metselsteen, gedeeltelijk beschoten met eikenhout, en waarin zich slechts één enkele deur bevond, de deur van de befaamde safe. Niet zonder moeite opende Drummond met een tweede sleutel deze zware deur, die bijna een decimeter dik was, en Raffles moest hem helpen, om haar op haar scharnieren te doen draaien. De muren ter weerszijden waren bijna een meter dik, en van gewapend beton. De deur sloot een vertrek af, niet groter dan twee meter in het vierkant, waarvan één wand bestond uit een tachtigtal stalen loketten, waarin de klanten van Drummond, wanneer zij de stad uitgingen, hun juwelen konden bewaren. In een andere wand, daar juist tegenover, was alweer een stalen deur, blijkbaar echter veel dunner. Drummond wees op die deur, en zei bijna plechtig:

— Die deur sluit de eigenlijke brandkast af, waar tot dusverre de Romanoffs juwelen bewaard werden. Zij is thans echter zo goed als ledig. Wilt gij dat ik haar open?

— Volkomen overbodig, mijnheer Drummond, antwoordde Raffles zacht.

Hij keek naar de vloer, en vervolgde:

— Het is waar, zij moeten nog altijd door een betonlaag van omstreeks een voet dikte heen boren, maar bij zaken als deze is het beter, naar de kant der voorzichtigheid te overdrijven, dan naar die van de lichtzinnigheid. Ik zou de deur maar open laten, mijnheer Drummond, dan behoeft dat aanstonds niet te gebeuren, en wij kunnen hier weer binnenkomen, zonder geluid te maken.

— Waar zijn uw andere angenten?

— Op het politie-bureau, antwoordde Raffles laconiek.

— Wat zegt gij daar? vroeg Drummond verschrikt. Ik dacht dat zij daar al beneden waren.

— Heb toch geduld, mijn waarde heer. Alles zal voortreffelijk aflopen, dat verzeker ik u.

— Doe wat gij het beste denkt, zei Drummond kortaf.

En met die woorden ging hij de drie anderen weer voor naar boven, waarbij allen zo zacht mogelijk liepen, want zij bevonden zich hier boven het tunneldak en zouden wellicht daar beneden gehoord kunnen worden.

Enige minuten later verliet Raffles het huis van Drummond weer door de achterdeur. De duisternis was nu volkomen. De lange, lichte zomerdag was ten slotte in een donkere avond overgegaan. Hij zag niets bizonders, stak haastig de binnenplaats over, ging onder de poort door, en bereikte het eeuwenoude, fraaie pleintje, dat zo zonderling contrasteerde met de drukte en het leven op vijftig passen afstands. Raffles raadpleegde nogmaals zijn polshorloge, en bromde toen voor zich heen:

— Het moet nu toch gedaan worden. Langer uitstellen kan niet en ik heb hun hulp toch nodig. Mijn papieren en mijn legitimatiebewijs zijn overigens goed in orde, en als zij willen, kan Drummond zelf hen overtuigen, dat ik hen niet voor de gek houd, en dat er werkelijk gevaar dreigt.

Hij liep naar de hoofdstraat en trad daar het eerste het beste politiebureau binnen. Dadelijk trad hem een agent tegemoet, die vroeg wat hij wenste. Hij bracht Raffles bij de brigadier, een stevige kerel met zwarte snorren, die glommen van de pommade en die hem vroeg:

— Waarmee kunnen wij u van dienst zijn, mijnheer?

— U kunt mij van dienst zijn, brigadier, door te helpen, de dieven te vatten, die vannacht bij juwelier Drummond willen inbreken.

De brigadier keek Raffles een ogenblik achterdochtig aan.

— Wat moet dat betekenen? Zijt gij daar achtergekomen?

— Gij denkt toch, hoop ik, niet dat ik hier kom om sprookjes te vertellen, zei Raffles kalm. Gij kunt er de inspecteur bijroepen, als gij wilt. En ik zou maar zes of acht man meenemen op zijn minst, want gij krijgt waarschijnlijk met gevaarlijke tegenstanders te doen.

Raffles deelde in enkele woorden mede wat hij ontdekt had en hoe hij Drummond reeds ingelicht had en hem de tunnel had getoond. De brigadier luisterde in grote opwinding toe en riep toen Raffles geïndigd had:

— Dat hebt gij knap gedaan, mijnheer. Onze eigen mannen van Scotland Yard zouden het u niet verbeterd hebben. Wilt gij hier een ogenblik wachten, dan ga ik onmiddellijk de inspecteur van dienst op de hoogte brengen.

Snel greep de brigadier zijn helm, gespte zijn koppel om en verliet de wachtzaal. De agenten bleken zeer ingenomen, deel te mogen nemen aan de kleine expeditie, die aanstonds een aanvang zou nemen. Want Raffles had de naam van de Bende der Wolven genoemd en met haar had de politie nog altijd een appeltje te schillen. De zaak werd zeer snel geregeld. De inspecteur zelf was nu binnen gekomen, vergezeld door de brigadier, liet zich nogmaals door Raffles inlichten en zei toen kortaf:

— Acht mannen. Brigadier, zoek ze uit, van de beste. Revolver en gummiknuppel meenemen. Deze heer volgen en voorlopig naar zijn aanwijzingen handelen. Hij kent de toestand. Ik ga zelf mee en moet eerst met Drummond spreken.

— Dan mag ik u zeker wel verzoecken, wat haast te maken, inspecteur, want het zal noodzakelijk zijn, dat gij en uw mannen u tijdig in hinderlaag legt en wel zodanig, dat er van uw agenten geen spoor te ontdekken valt. Hier geef ik u de sleutel van de tuindeur, waardoor de tunnelgravers steeds binnenkwamen.

— Dan spoedig opgebroken, zei de inspecteur, en in paren naar de zijstraat. Jullie weten immers waar het is?

Die vraag was gericht tot de acht mannen, allen sterke, grote kerels, welke de brigadier intussen had uitgezocht en allen antwoordden bevestigend.

— Dan zult gij mij wel toestaan, inspecteur, even vooruit te gaan en zelf te zien of de weg veilig is.

— In orde, mijnheer. Intussen zal ik mij in burgerkleding bij mijnheer Drummond gaan aanmelden en met hem spreken.

— Doe dat. Gij zult daar reeds twee van mijn mannen aantreffen, die ik uit mijn eigen wijk heb meegekregen.

Het kleine legertje brak op, terwijl Raffles een vijftigtal meters vooruitging.

Het was toen omstreeks half tien. In de zijstraat was niets bizonders te zien en Raffles begreep ook aanstonds, dat de dieven wel zo verstandig zouden zijn, thans nog niet te komen, want daartoe was het verkeer nog te druk. Hij stelde de mannen verdekt op, naarmate zij kwamen, en toen was het wachten op de inspecteur, die de sleutel had. Ook deze kwam spoedig opdagen, opende snel de deur en een voor een gleden vier van de agenten de donkere tuin binnen, waar zij zich achter bosjes en hoge stapels brandhout verscholen. De vier anderen en de inspecteur zouden voorlopig buiten blijven, totdat zij overtuigd konden zijn, dat alle dieven waren binnengegaan, om dan op hun beurt zich bij de anderen te voegen. Men zou het dievenpak rustig het huis laten binnengaan en het dan plotseling op het lijf vallen. De inspecteur wendde zich tot Raffles en zei glimlachend:

— Mijnheer Drummond zei mij, dat gij in de safe wilde wachten, maar ik acht dat nutteloos, want er is natuurlijk geen sprake van dat wij de dieven zover laten komen. Ik heb dan ook de beide agenten maar weer weggezonden; zij kunnen als het nodig is, hier betere diensten verrichten.

Raffles fronste het voorhoofd en bromde voor zich heen iets, dat weinig vlelend klonk voor de inspecteur, die het gelukkig niet verstond. Niettemin zei hij, met een beleefd glimlachje:

— Uitstekend, mijnheer de inspecteur. Ik begrijp zelf wel, dat het geen doel heeft de dieven de tunnel te laten binnendringen. Ik meende echter, dat voor de goede bewijsvoering...

— Het bewijs is immers al voldoende geleverd, als zij het huis binnengaan, zei de inspecteur schouderophalend. De safe loopt in het minst geen gevaar. Ik heb de heer Drummond al in overweging gegeven de Romanoff-juwelen daar maar weer heen te brengen.

— Ik heb veel lust om hem om de oren te slaan, bromde Raffles tussen de tanden. Waar bemoeit de man zich mee? Een jong broekje, dat in staat is, al mijn plannen in duigen te gooien. Nu, wij zullen er spoedig een stokje voor steken.

En met een hoofdbuiging voor de inspecteur zei hij:

— Dan geloof ik dat ik hier voorlopig niets meer te doen heb. Ik ga de toestand binnenshuis nog even opnemen, Drummond geruststellen en wil er dan hier getuige van zijn, hoe de vogels geknipt worden. Tot ziens, inspecteur, veel succes.

En met die woorden verwijderde Raffles zich haastig.

Even voorbij het huis van Drummond kwam hij de twee agenten tegen, die er verre van opgewekt uitzagen.

De kleinste zei fluisterend:

— De inspecteur heeft ons weggestuurd. Wat nu?

— Kom maar mee, antwoordde Raffles kortaf.

Zonder iets te zeggen, bracht hij zijn twee mannen eenvoudig door de zijdeur, die nog altijd ongesloten was, het huis weer binnen.

Zonder tijd te verliezen liep hij de trap op en botste op de eerste verdieping bijna tegen Drummond aan, die blijkbaar besluiteloos was, hem dadelijk bij de borst greep en opgewonden zei:

— Ik heb met de inspecteur gesproken.

— Ja, hij zei mij zo iets.

— Geloof jij dat ik zijn raad moet opvolgen?

— Welke raad?

— Hij zei dat ik de juwelen gerust weer naar de safe kon brengen, waar zij op zijn minst even veilig zouden zijn als vroeger, want de bandieten zouden niet eens gelegenheid krijgen, zover te komen.

— Ik geloof, dat die jeugdige inspecteur wel wat overhaast in zijn oordeel is, zei Raffles rustig.

— Dat heb ik ook dadelijk gedacht. De inspecteur verzekerde ook, dat het wachten in de safe volkomen overbodig was. Wat denkt gij er van?

Raffles scheen een ogenblik na te denken en antwoordde toen:

— Wij zullen ons in ieder geval maar even gaan overtuigen, of daar alles nog veilig is. Ik heb een microfoon bij mij, die mij heel wat zal verraden.

— De inspecteur heeft mij ook de twee agenten laten wegzenden; hij vond hun aanwezigheid volkomen overbodig.

— Die inspecteur, mijnheer Drummond, is over het algemeen nogal eigengereid opgetreden, zei Raffles beledigd. Hij had mij wel eerst eens kunnen raadplegen, vind ik. Maar enfin, het is nu eenmaal gebeurd. Willen wij even naar beneden gaan?

De twee mannen daalden de trap weer af, liepen op de punten hunner voeten door de marmeren gang, daalden ook de stenen keldertrap af en gingen de safe binnen.

Daargestoken haalde Raffles een klein instrument uit zijn zak, legde dat op de vloer, wikkelde een geleidingsdraad af, drukte de ontvanger van de microfoon tegen het oor en luisterden.

— Nog niets te horen, zei hij glimlachend, na enige tijd. Dat is ook geen wonder. Het is pas half elf.

Toen zwegen beiden, keken eens om zich heen en wachtten. Van tijd tot tijd legde Raffles de microfoon opnieuw op de vloer. Na een half uur ongeveer zei Drummond, die blijkbaar in een zeer gespannen toestand verkeerde:

— Zouden wij maar niet naar boven, naar mijn kamer gaan? Wat heeft het voor doel hier te blijven?

— Gij hebt misschien wel gelijk; het is volkomen overbodig, zei Raffles, na even te hebben nagedacht en tersluiks

zijn polshorloge te hebben geraadpleegd.

Drummond wilde reeds de safe verlaten, toen hij plotseling weer stilstond en op fluisterende toon zei:

— Hebt gij dat gehoord? Het is alsof er boven ons hoofd zacht heen en weer wordt gelopen.

— Ja, ik dacht ook iets dergelijks te horen.

— Wat kan dat zijn? mompelde Drummond verblekend. Alle bedienden zijn naar bed, op Hibble na, die nog steeds de wacht houdt in mijn werkkamer. Het is toch niet mogelijk, dat zij binnenshuis zijn gedrongen?

— Volkomen buitengesloten, antwoordde Raffles en hij moest het ge-laat afwenden, om de glimlach te verbergen, die hem om de lippen speelde.

— Maar ik heb toch duidelijk horen lopen. Zouden wij niet eens gaan kijken?

— Heel voorzichtig dan. Loop zo zacht mogelijk.

Beiden beklommen de betonnen trap, voetje voor voetje, zorg dragend niet het minste gerucht te maken.

Raffles ging vooraan, Drummond volgde.

Even later stonden zij in de gang, die tamelijk helder verlicht was, neus aan neus met Hibble, die zijn meester onnozel lachend aankeek. Drummond keek hem een ogenblik stom verwonderd met open mond aan en barstte toen uit, luider dan wel wenselijk was:

— Ben jij hier, Joseph? Sluip jij hier zo heen en weer? Wat betekent dat, man? Waarom ben je niet boven gebleven?

Thans scheen het de beurt van de bediende te zijn, om zijn meester verbluft aan te kijken. Hakkelend kwam het over de lippen van Hibble:

— Maar mijnheer, u hebt mijzelf door de agent laten zeggen, dat ik hier beneden in de gang op uw terugkomst moest wachten en vooral zacht moest lopen.

Drummond werd eerst vuurrood, daarna krijtwit en stotterde, haast on-verstaanbaar van drift:

— Houd je mij voor de gek, kerel? Wat praat je van een agent? Er zijn toch geen agenten meer in huis?

— Zeker wel, mijnheer, zei Hibble verschrikt. Een half uur geleden althans zeker. Diezelfde man, die er al geweest is. Hij kwam de kamer binnen en bracht uw boodschap over.

— Zei hij niets anders? mengde Raffles zich in het gesprek.

— Jawel, mijnheer, hij zei dat hij wel voor de brandkast zou zorg dragen.

Drummond bleef een ogenblik als uit brons gegoten staan, rende toen zijn bediende bijna omver en stormde hijgend en blazend de trap op. Hibble volgde hem op de voet, maar Raffles scheen de zaak minder belangrijk te vinden en glimlachend, zacht voor zich heen fluitend, verwijderde hij zich in de richting van de achterdeur.

Drummond zette hijgend zijn tocht voort en struikelde meer dan hij stapte zijn werkkamer binnen. Hij uitte een luide kreet en zijn ogen puilden hem letterlijk bijna uit het hoofd. Hij staarde verwezen naar de plek, waar zoeven nog zijn brandkast had gestaan. Zij was er niet meer. Alleen het zware eiken voetstuk was er nog. Half verbaasd van schrik en zijn eigen ogen niet gelovend, slingerde Drummond Hibble terzijde, die bevend achter hem was binnengekomen en liep razend en tierend weer naar beneden. Maar van de gewaande detective Kean was geen spoor meer te zien. Toen rende hij blootshoofds naar de achterdeur en rukte haar open: niets te zien. Hij snelde weer terug, opende de voordeur en rende de straat op. Als een kanonskogel kwam hij de zijstraat binnenvallen en rukte aan de tuindeur, tierend en schreeuwend, zodat de weinige voorbijgangers verschrikt stil bleven staan. Onmiddellijk kwam de inspecteur met een paar mannen toesnellen, die zich verdekt hadden opgesteld.

— Wat is er toch, mijnheer Drummond? riep de inspecteur op strenge toon. Gij zoudt door uw geschreeuw ons gehele plan in duigen doen vallen.

— Zoudt gij niet schreeuwen als men u juwelen ter waarde van honderddui-

zenden had ontstolen, bromde Drummond buiten zichzelf van woede en terwijl hij zich nauwelijks op de been kon houden.

— Wat praat gij daar toch? Wanneer zou dat dan gebeurd moeten zijn?

— Een half uur geleden, mijnheer. Verstaat ge mij? Mijn hele brandkast is weg, gestolen. En weet ge wie dat gedaan heeft? Die reusachtige agent, die waarschijnlijk in het geheel geen politie-agent was. Op zijn nek heeft die schurk een kast van 350 kilo uit de kamer, de trap af en door de achterdeur weggedragen, nadat hij mijn bediende met een loos praatje de laan uit gestuurd had. Hebt ge mij goed verstaan? Een brandkast als een lucifersdoosje weggedragen.

De inspecteur werd bleek.

Het was hem alsof hij de waarheid doorgrendde.

Een naam zweefde hem voor de geest. Die van John Raffles. Dat was een strek voor de Gentleman-Inbreker. En het was ook bekend, dat hij soms gebruik maakte van de hulp van een buitengewoon sterk man, voor wie het in-

derdaad niet veel zou betekenen, een brandkast op zijn schouders weg te dragen, als die niet meer dan 350 kilo woog. Zonder een woord te verspillen begon hij zijn onderzoek, al het andere in de steek latend.

Tien minuten later begreep hij dat hij goed geraden had; mensen die op het pleintje woonden, hadden opgemerkt hoe omstreeks een half uur geleden een buitengewoon krachtig gebouwd politie-agent een vierkant voorwerp in een wollen doel gewikkeld en dat blijkbaar zeer zwaar was, op een kleine vrachtauto had geladen en in gezelschap van een collega, die hem scheen te wachten, was weggereden.

Van die auto, noch van de brandkast, noch van Robert Kean, en evenmin van diens twee agenten werd een spoor teruggevonden.

En het was voor de inspecteur maar een schrale troost, toen hij drie uren later er inderdaad in mocht slagen, na een strijd waarbij aan weerskanten gewonden vielen, zes van de gevaarlijkste leden van de Bende der Wolven te arresteren.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De goudschat van Denmore

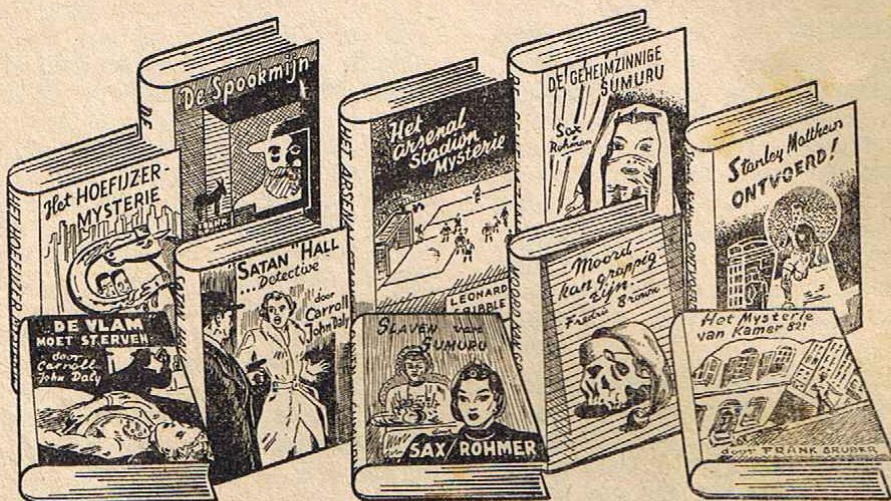
10 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 49.— VOOR f 29.⁵⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Slaven van Sumuru — 2. De geheimzinnige Sumuru, beide door Sax Rohmer — 3. Het Arsenal Stadion Mysterie — 4. Stanley Matthews ontvoerd, beide door Leonard Gribble — 5. Satan Hall Detective — 6. De Vlam moet sterven, beide door Carroll J. Daly — 7. Moord kan grappig zijn door F. Brown — 8. Het Hoefijzermysterie — 9. Het Mysterie van Kamer 821 — 10. De spookmijn, alle door Frank Gruber.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2273 pagina's.

Deze boeken kostten f. 49, nu **VOOR SLECHTS** f. 29.50, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 29.50 of 1e termijn.

Men vermeldte : « Detective Ster - Serie ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266